Akbaba

Mısırda:
Kırılan son koz!

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU'na başlamışlar

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

İŞTAHSIZ YAVRUNUZA PA-RO ÇOCUK MAMASI

KEMİKLERİ ZAYIF YAVRUNUZA PA-RO ÇOCUK MAMASI

DİŞLERİ GEÇ ÇIKAN YAVRUNUZA

5 VİTAMİNLİ PA-RO ÇOCUK MAMASI

YEDİRİNİZ

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi BANKACILIK muameleleri yapar.

T.C Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650,000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV

AYRICA,

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR.

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

401

Sayı : 21
1952

AKBABA

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

7 Ağustos

Kral Olmak Felâketi

Bu asırda kral olmak bir felâkettir. Şu elli yıl içinde yıkılan tahtlara, devrilen taçlara bakıyorum da kral, imparator, sultan, şah, padişah olmadığıma bin şükür ediyorum.

Birinci Dünya Harbinden sonra, Almanyada meşhur Hohenzolern hanedanının şevketlû, haşmetlû İmparatoru İkinci Vilhelm devrildi, memleketten dışarı sürüldü, yabancı bir memlekette mahpus yaşadı. Avusturya - Macaristan İmparatoru Charles da hanedaniyle beraber yıkılıp gitti. Osmanlı hanedanının son padişahı kaçtı, son halifesi memleket dışına uğurlandı. Yugoslavya kralı Marsilyada öldürüldü. Romanya kralı Karol, memleketten kaçtı. Arnavut kralı Zogo'nun başına gelmeyen kalmadı. İngiltere kralı Edvard karasevdaya tutuldu ve kendinden daha yaşlı ve evli bir kadın için tacını, tahtını bıraktı. Yerine gelen kral, ciğer kanserinden öldü. Emir Faysal, bir kazaya kurban gitti. Kral Abdullah öldürüldü. Afgan kralı Amanullah Han tacını, tahtını, memleketini terketmek zorunda kaldı. Mısır kralı Faruk'un başına gelen de malûm.

Fakat adamcağızın içine doğmuş. Geçen sene Monte Karlo'da kumar oynarken: «Bu dünyada 5 kral kalacak. Dört tanesi iskambil kâğıtlarında, biri de İngilterede» demiş. Belki de Faruk bunun için kumarı seviyordu. İskambil kâğıtlarındaki krallara baktıkça, içinden:

— Hey koca herifler! diyordu, bize kral mı derler? Asıl kral sizsiniz. Dünya durdukça duracaksınız. İnsanlar kumardan ve sizden vazgeçemezler ama, bizim gibi kralların saltanattaki ömürleri kısadır. Mısır halkı, benim israflarıma ve binbirgece masallarıma nasıl tahammül ediyor, şaşıyorum. Er geç beni de memleketten sepetliyecekler, fakat siz iskambil kâğıtlarındaki tahtınızda saltanata devam edeceksiniz.

Dediği de oldu. Onu Mısırdaki sarayından attılar. Fakat sabık kral Faruk'un Avrupada ve Amerikada bir çok sarayı var. Her kumarhane onun için bir saray. Bundan sonra daha serbest, daha rahat eğlenecek. Yabancı memleketlerin bankalarında dillere destan olmuş bir serveti var. Demek ki, krallığı zamanında Mısırı koçanına kadar yemiş!

Akbaba

Damdaki meçhul şahıs

Ulus gazetesi yangınının bir kaza neticesi çıktığına herkes inandı, yalnız Ahmet Emin Yalman'ın gazetesi inanmadı..

Ahmet Emin Yalmanın gözü damda! Damdan bir şüphesi var! Tehlikeyi hep damda görüyor. Damdan gözü yılmış! Damdaki bu meçhul şahıs hakkında Yalman bır şeyler biliyor ama, söylemiyor? Hani bir tekerleme vardır:

Dam üstünde kediler,
Mırnav, mırnav dediler!

Acaba, muharriri damda bir azgın kedi, mırnav diye korkuttu mu? Şimdi hep onun hayalini görüyor?

İSTANBULUN İMARI İÇİN 50 MİLYON LİRA İSTİKRAZ EDİLECEK — Gazetelerden —

F. K. G — Fırınlarda hamur.. sokaklarda çamur,
Ver Allahım ver, bir selli yağmur!..

İğreti Sesler...

Kadınlar saat beş çaylarında kendi sesleriyle konuşmazlar, seslerini evlerinde bırakırlar, iğreti sesle konuşurlar.

Erkekler hitabet kürsülerinde kendi seslerini kullanmazlar, silâh sesi kullanırlar:

Dalkavuklar, büyüklerin yanında, muhataplarını müsavi sesle konuşmazlar, uşak sesiyle konuşurlar, iniltiden hazin bir ses kullanırlar.

Diktatörler, diktatör olmadan evvelki seslerini evlerinde bile kullanmazlar, yatak odalarından miting balkonlarına kadar her yerde aktör sesiyle konuşurlar.

Zenginler, kendi sesleriyle konuşmazlar, paralarının sesiyle konuşurlar.

Umumî kadınlar, münferit seslerini kullanmazlar, müşterek ses kullanırlar.

Lûtuf istiyenler, kendi seslerinden korkarlar, ve sükûta müsavî bir cılız sesle konuşurlar.

Kıskananlar, kendi suçlu seslerini kullanmazlar, şahsı sâlisin tarafsız sesini kullanırlar.

İftira edenler, kendi namussuz seslerini yatak odalarına kilitlerler, başkalarının namuslu seslerini çalıp kullanırlar.

Dilenciler kendi seslerini kullanmazlar, birbirlerinin seslerini kullanırlar.

Yeni evlenenler, kendi seslerini kullanmazlar, âşıkların seslerini kullanırlar.

Telefonda konuşanlar, kendi seslerini kullanmazlar, beğendikleri insanların seslerini kullanırlar.

Öfkelenip sövenler, kendi seslerini kullanmazlar, ailelerinin seslerini kullanırlar.

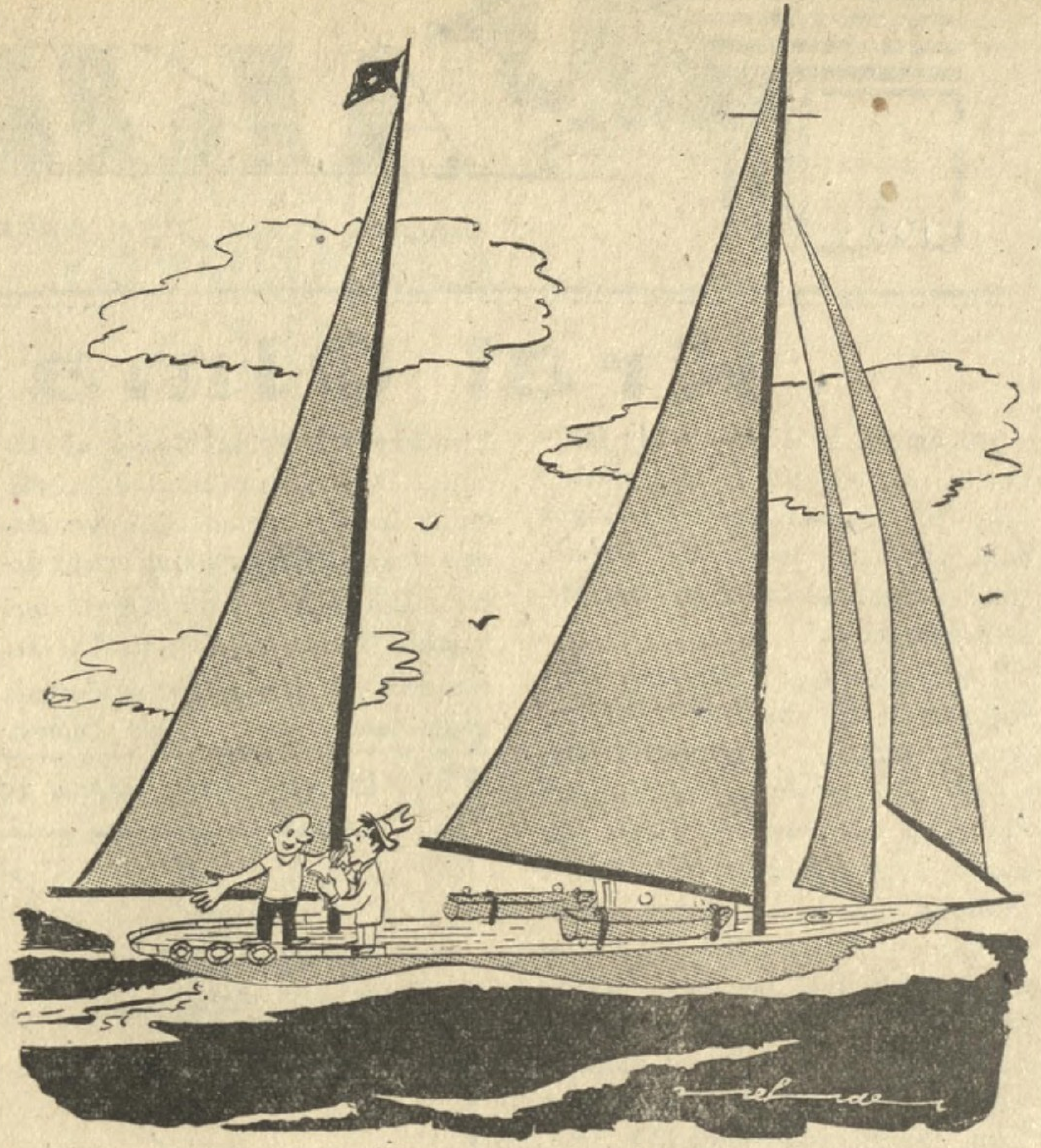
Kalabalıkta ağlayanlar, oda sesi kullanmazlar, sahne sesi kullanırlar.

Tarihe giremiyecek adamlar, kendi seslerini kullanmazlar, tarihe girmiş adamların seslerini kullanırlar.

Ve, meşhur mısraın bir kelimesini yanlış okumamız daha doğrudur:

Bâki kalan bu kubbede boş bir sadâ imiş.

AKBABA

Gazetelerden: RÜYAM ATLANTİĞİ GEÇTİ...

— Evet, kimi salla, kimi kayıkla, kimi tekneyle geçiyordu. Ama biz, süratimiz sayesinde hepsini geçtik!...

Rüyam Kotrası

Çok şükür, Rüyam kotrasına selâmetle kavuştuk da bu bahis artık tatlıya bağlandı. Fazlasına benim bile tahammülüm yoktu.

Rüyam kotrası Atlantiği geçmeğe hazırlanıyor. Hazırlandı. Geçecek, geçiyor, geçmeye başladı: Vedat Abut yazıyor. Tunç Yalman haber veriyor. Fırtına çıktı, telsiz bozuldu. Sağa gitti, sola gitti, bütün gazetelerde resimler, makalele, haberler... Rüyam kotrası falan arz derecesinde, filan arz derecesinde... Haşim Mardin cesaretini muhafaza etmede... Bütün mürettebat tehlikelere göğüs geriyor. Akdenize vardılar. Çanakkaleye girdiler. İstanbula geldiler, kurtulduk!

Rüyam kotrasile Akdenizi geçmek bir spor eğlencesidir; o kadar! Haydi, bol keseden, aferin bu sportmen delikanlılara! Üst tarafı fazla! Amerikayı keşfedip dönen Kristof Kolomb değil bunlar! İlk defa da Atlantik bir kotra ile geçilmiyor. Atlantiği tek başına yelkenli ile hattâ salla geçenler var. Nihayet geldiler. Alkışladık. Cumhurbaşkanı ve Başbakan bunları kabul etti. Deniz kulübü de bir kupa hediye etti. Artık yetmez mi? Vatan gazetesinde Enis Tahsin Til yazıyor: (Kahramanlar, geldiler!) Ey, işin ölçüsü kaçtı!

Bu Rüyam kotrası bir reklâm olmasın? Nenin reklâmı mı? Herhalde spordan başka bir çok şeylerin!

Yaraşıyor

Yeni terimlerin en hoşuma gideni (mütekait) yerine (emekli) demek. (Tekaüt) ten (mütekait) zaten dilimizin haidesine de aykırı. Sonra, söylenişi de, mânası da hoş değil! Söylenişi çetrefil mânası çökmüş, oturmuş gibi bir şey. (Mütekait falan! Mütekait filân!) yerine (emekli falan! emekli filân!) kulağa daha yumuşak, daha nazik geliyor!

Emekli, emekten de gelse, emeklemeyi de hatıra getirse, yine daha iyi! Geçen gün gazetede Atina sefirimiz Ruşen Eşref Tünaydın'ın emekliye ayrılacağı haberini okudum.

Ruşen Eşref'in bunca emeği vardır. Emekliye ayrılması, bu hizmetlerini hatırlattı. Bunu hattâ emeklemekten de alsanız yine uygun! Çünkü sayın elçimiz, bir müddettenberi epey rahatsızlıklar geçirmişti. Başbakanın Atinayı ziyaretine ait filmlerde onun bu merasime iştirak ettiğini gördüm. Bastonuna dayanarak yürüyordu.

Tekaüt edildiğini okusam belki üzülürdüm. Fakat eski bir muharrir ve tanınmış bir diplomatın elindeki bastonuna dayanarak ağır ağır yürüyüşüne ne yalan söyliyeyim, emeklilik yaraşıyor!

— Evet azizim, bu dağ başında oturuyoruz.. Ne yapalım, bizim canımız kıymetli, öyle kalabalık şehirlerde tehlikeye girmek istemiyoruz!...

403

Helsinki Röportajları

— Burası Türkiye radyo yayın postaları. Muhterem dinleyiciler, şimdi Helsinki'de bulunan spor kafilemizin başkanı İstanbul milletvekili Firuzan Tekil konuşuyor:

(«Dağbaşını duman almış» yürüyüş marşı yedi defa çalınır)

— Alo alo... Burası Helsinki... on beş saniye sonra neşriyatımıza başlıyoruz...

(Bir acaip melodi çalınır)

— Muhterem dinleyenlerim. Karşınızda Hürriyet olimpiyat ekibinden, İstanbul şehir meclisi üyesi ve İstanbul Sergisi idare komitesi âzası Eşref Şefik bendeniz var. Size geçen gün dinlettiğim gibi, çok iftihar ettiğiniz bir ses getiriyorum karşınıza, efendim. Hadi Bayramcığım, öt bakalım... Bayramı biliyorsunuz tabii... Ramazandan sonra gelen değil a canım. Yok, Bayram Aracı da değil. Şu bizim Bayram Şit yahu... Hani güreşçi, güreşçi. Olimpiyattayız ya sözüm ona... Bayram, bizim bayrağı direğe çektirdi. Ne keyifli oluyor hani bayrağın direğe çekilmesi. İnan olsun gözlerim yaşardı. Topu topu bir kerecik çekildiğini bile unuttum heyecanımdan. Eeee... gel bakalım Bayram. Memlekete duyuralım senin de sesini. Millet hep beni dinliye dinliye bıktı. Biraz da senin mütevazı sesini duysunlar. Söyle bakalım Bayram, şimdi işte şampiyon oldun şampiyon olmasına ya... Hangisi en zorlu rakibindi güreştiğin gâ urlar içinde?.. ha? Moskof muydu? Söylesene be? Hadi hadi utanma... Karşında sade mikrofon var işte... O hani İstanbul valisi gibi bir çin işi japon işi diyorlar bir Capon güreşçi vardı... hani kedi gibi altına alıyorsun da hava gibi üstüne dönüveriyor insanın.. O nasıldı o? Ulan Bayram be... Doğru söyle Allaasen, memlekete dönünce una ip serer gibi güreşi bırakacağın mı? Yoksa çivi keseri söker deyip imanına kadar antrenman mı yapacağın, ha?... Efendim, bu asîl Türk yavrusu biraz mahçup çocuk... Zaten, benden başka hepsi mahçup bizimkilerin. Utanıyorlar kazanamadık rakiplerimizi diye... Ama ne yapsınlar? Tecrübesiz hepsi yavrucakların. Bizim gibi pişkin olsalar neyse... Hadi Bayram, biraz da ailenden bahset vatandaşlara bakayım. Pek ilgilendirir çünkü herkesi senin çoluk çocuğun. Karın var mı? Var demek. Var de, var de... Ha, aferin. Ya çocukların? Bir mi, iki mi? Hangisi kız, hangisi erkek? Biri kız, biri erkekmiş. Vakit de doldu haniya. İki buçuk saniye var. Dur Bayram, dur, nereliydin sen hele? Balıkesirli mi? Yahu sen bunları Muvakkara da söylediydin Yeni Sabah ekibinden. Oldu mu ya? Şimdi bizim patron ayni lâfları konuşturuyorsun hep diye bana çatacak. Eh, gel şuraya da bari, yakına gel yakına... Mikrofona... Oğlum, o kadar sokul demedik sana... Hah, iyi öyle. Şimdi büyüklerin gözlerinden, küçüklerin ellerinden öp bakayım («şap» diye öper Bayram), hah şöyle, bir de yurttaşlara selâmlarını yolla, saygılarını da sun... Aferin. Gördünüz ya sevdiğim dinleyenlerim, Bayramcığım ne aslan çocuktur. Hepinize hayırlı geceler dilerim, efendim....... çekil oğlum, yol ver de geçeyim.

— MUHABİR —

Faruk — Ben asıl bu masanın kralıyım!..

Bilmiyen Yokmuş!

Mısır kralı Faruk'un tahttan indirilmesinden sonra bizim siyasî muharrirleri okumaya başladım.

Meğer bilmiyen yokmuş! Hepsi de bunu bekliyor, biliyormuş!. Cumhuriyet biliyormuş, Vatan biliyormuş, Akşam biliyormuş, Yeni Sabah biliyormuş, mış, mış, mış.. En ınsaflısı: biliyordum, bekliyordum ama, bukadar çabuk olacağını tahmin etmiyordum, diyor. Bir bilmiyen yalnız benmişim, dünya gafili olan ben!

Düşenin dostu olmaz, anladık! Fakat düşmeden önce de bu siyasî zatların arasında kral Faruk'un bir tek dostu yok muydu? Krala:

— Seni tahtından atacaklar, memleketten kovulacaksın, gözünü aç!

Demedi. (Neme lâzım benim!) demesinler! Aramızda Mısır sarayına mensup olanlarla dostluk güdenler, bu dostluklarla öğünenler az değildir.

Dostluk bir yana, bunu önceden görenler, keşiflerini haber verselerdi, kendileri de bundan faydalanırlardı. 1954 seçimlerinde Dış İşleri komisyonu başkanı namzedi bu zat olmıyacak da kim olacak? Öyle görünüyor ki, bay Firuz Kasım, bu başkanlığı bir elçilikle değiştirerek şimdiden boş bıracaktır! Tevazuları kendilerine pahalıya mal oldu!

Gazetelerden: Üç dil bilen harika çocuk!...

404

Bir Plâj Gazinosunda...

İstanbula yakın plâjlardan birinin gazinosunda. Günlerden pazar, sıcak, gölgede 33. Bütün masalar dolu.

BİRİNC MASADA:

(Tek başına, yaşlı bir erkek, oturmuş.. Diğer masaların etrafında, konacak çiçek arayan bal arıları gibi, beyhude dolaşan kimselere bakıp, söyleniyor):

— Ne arsız herifler vardır, dünyada!. Bir yerde, kadın görmesinler. Derhal musallat olurlar.. Elhamdülillah, ben, böyle şeylerden münezzehim.

İKİNCİ MASADA:

(Yine tek başına oturmuş, genç bir erkek. Oradaki kadınların hepsini birden, gözden geçirdikten sonra):

— Burada, bu kadar güzel kadınlar olsun da, ben yapyalnız oturuyorum. Talihsizlik değil de, nedir?.

ÜÇÜNCÜ MASADA:

(Yine tek başına bir kadın, ikinci masadaki erkeğe bakıp, kendi kendine):

— Yakışıklı delikanlı! Bir işaret etse de, yanına gitsem.

DÖRDÜNCÜ MASADA:

(İki iş adamı, hararetle konuşuyorlar):

— Ben, dediğiniz kadar bu işte kâr görmüyorum...

— Aman, beyim! Bu sene için, mütalâanız belki doğru olabilir. Lâkin, gelecek sene, yüzde yüz!

— Canım, nasıl olur?.

— Verin şu paketi de, izah edeyim, şimdi, bakın; Şu yedi bin liranın bir senelik... (Tam bu sırada, yanlarından, heykel vücutlu, kısacık mayolu, güzel bir kız geçer.)

— Vay anasını!. Kıza bak!

— Nenize lâzım, a beyim! Ne diyordum?. Bir senelik temettü.. (Muhatabının oralarda olmadığını görür.) Lâkin alâkadar olmuyorsunuz..

— Yok, bilâkis!.. Yarın, bizim yazıhanede uzun uzadıya tetkik ederiz. Olmaz mı? (Yerinden fırlar ve denize doğru ilerleyen kızın arkasından koşar.)

— (Yalnız kalan diğeri): Kadın olan yerde iş konuşulur mu? Kabahat bende!

BEŞİNCİ MASADA:

(Karı koca. Herif elli beşlik. Kadın otuzluk. Kadın, arkasında morlu beyazlı bir bornuz, altında mayo, denizden çıkmıştır. Herif giyimlidir.)

Herif — Yarım saattir seni bekliyorum.

Kadın — Denizde bundan da az kalınmaz ya?

— Öyle ya, kendini göstereceksin!

— Budalaca söylenip durma! Denize manto ile girecek değildim a!

— Evet ama. Bornuzuna çabuk bürünse idin. Şuradaki herif sana yiyecek gibi bakıyordu.

— Allah güzel yarattıysa, kabahat benim mi?

— Güzelsin diye, güzelliğini elâleme peşkeş mi çekeceksin?

— Haydi, aptal, sen de!.

ALTINCI MASADA:

(Geçkin, biçimsiz, siyah mantolu, acaip şapkalı, tek başına bir kadın. Kumların üstünde yatan, masaların arasında dolaşan çıplak kadınları gözden geçirerek kendi kendine söylenir):

— Iıııh! Haspalara da bak! Edep, hayâ, namus kalmamış, ayol! Dünyanın altınını önüme yığsalar, bu kıyafette gezemem.. Hepsi de, sıska, sıska, kavruk, teneşir horozu gibi şeyler. Etli, canlı olsalar bari, yüreğim yanmaz. Sanki, herifler, bu çiroz kılıklı kaltaklara bakarlarmış gibi!.

YEDİNCİ MASADA:

(Yine bir karı koca. Herifin gözü karşı masada oturan, bir içim su denecek kadar güzel, beyaz mayolu kadında.)

Kadın — Ayol ayıptır! Ne bakıp duruyorsun, öyle?

Herif — Ne olur? Göze de yasak yok ya?

— Gözlerin çıksın, ilâhi! Başka bir şeycikler demem. Lâkin kabahat sende değil, bu anadan doğma oturan şıllık, şırfıntılarda... Ay! alimallah işaret etti. Hişt, bana bak! Şimdi düşer bayılırım.

— Su bol, ayıltırım ben de...

— Utanmaz!

— ......

Eli bayraklısıyız âlem-i matbuâtın!..

— Arlanmaz! Papaz herif!... Bir daha seninle böyle yerlere gelirsem, iki olsun!

SEKİZİNCİ MASADA:

(Âşık ve maşuka. Bir çift genç. Şen, şakrak, ötüşür gibi konuşuyorlar:)

— Biliyor musun, ne düşündüm?

— Hayır, cicim! Ne düşündün?

— Deniz olsam da, hiç benim içimden çıkmasan.

— Sus!.. İşidiyorlar. Bak, bitişik masadaki ihtiyara, hep bizi dinliyor.

— Canı..ıı..m!

— Ci..ciiim!.

— İhtiyara bak: İşaret etti!

— Sen de, dilini çıkara idin.. (Gülüşürler.)

DOKUZUNCU MASADA

(İki tane, «Onlar» dan... İkisi de göz alıcı mayolar giymişler. Hayâsızca etrafa göz gezdirip, avlayacak hacıağa arıyorlar).

— O uzun boylu herif, sana ne dedi?

— Kalın da, akşama beraber dönelim, diyor.

— Sen ne cevap verdin?

— Ne diyeceğim?. Peki dedim. Ama, başımla işaret ettim; bilmem, anladı mı?

— Şu ihtiyara bak, deminden beri, boyuna sana bakıyor.

— Farkındayım. Yanında karışı var ama, boş ver... Bir şey çakmaz...

ONUNCU MASADA:

(Toy bir delikanlı. Masaya vurup garsonu çağırır:)

— Garson!

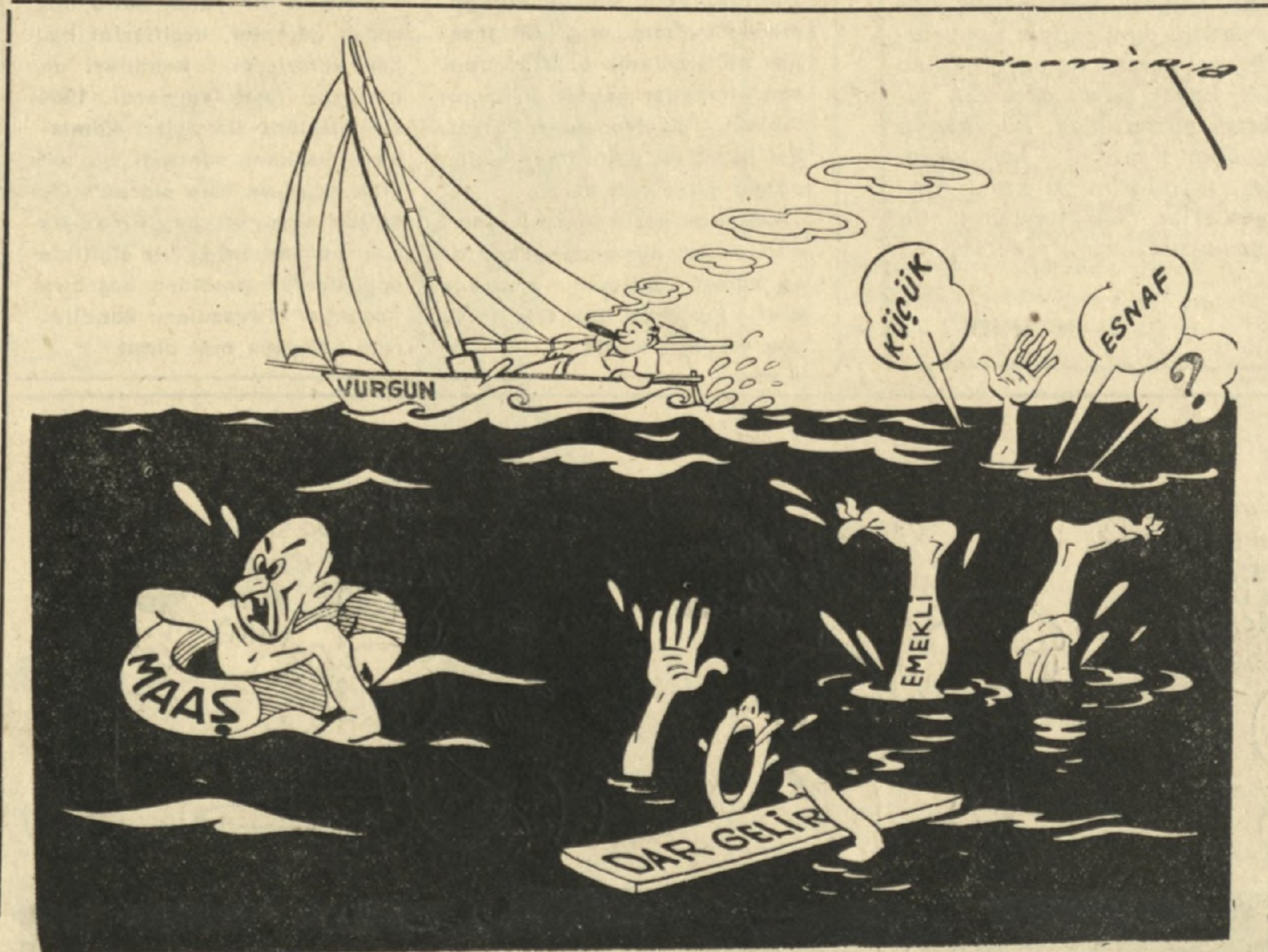
— Buyurun, pasam!

— Beni bir hanım arıyacaktı... gelmedi mi?

Garson — (Yarı müstehzi, plâjdaki yüzlerce kadını göstererek): — Bunlar içerde varsa, var. Baska kari görmedim!

(Uzaklaşır.)

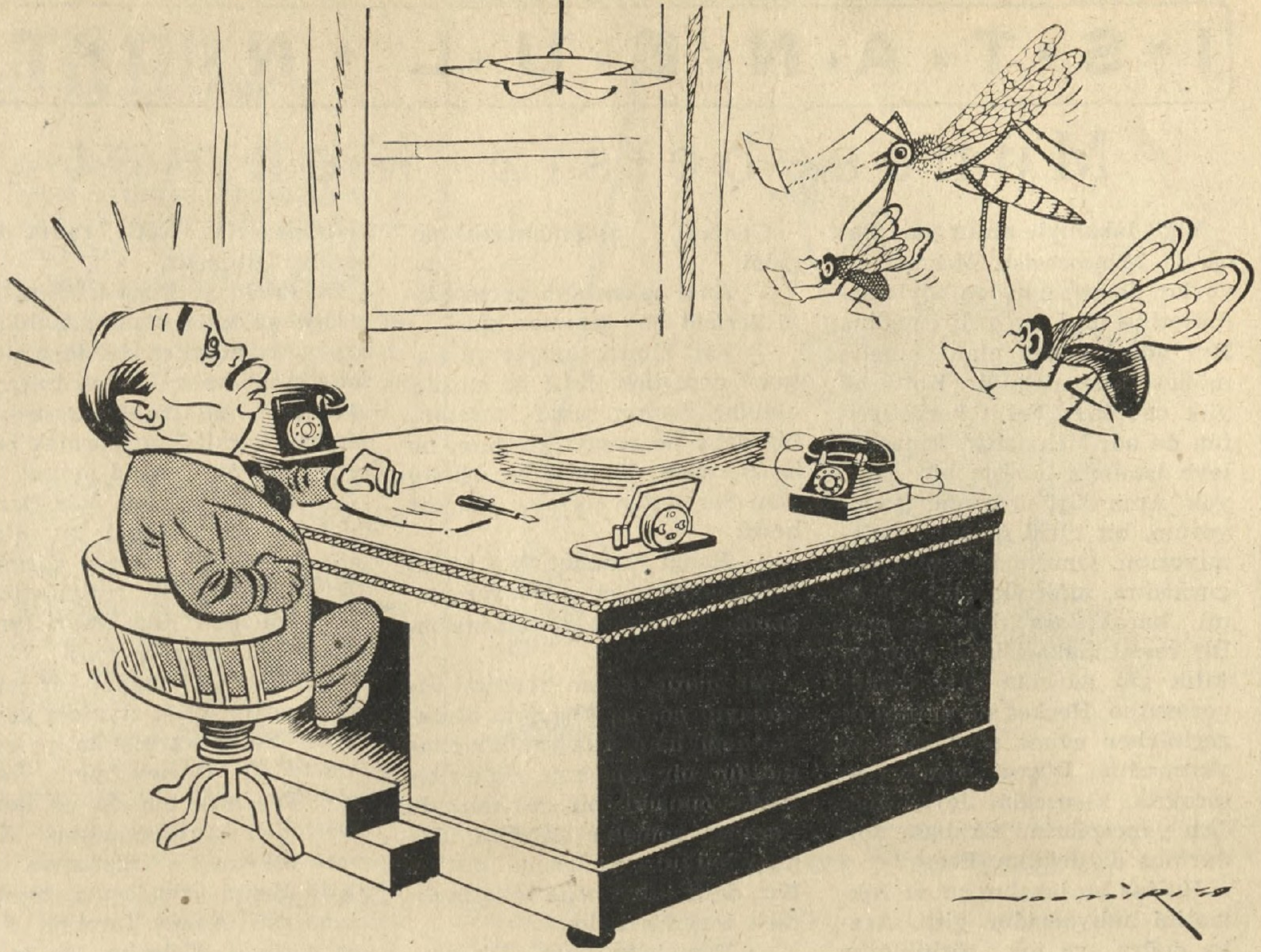
Karga

PAHALILIK TUFANINDA:
Dar gelirli — «Garik-ı fakr-ü buhrânım dahiylek yâ Resûlallah!»

405

HASTA VE DOKTOR

Sinekler — Sokaklara kavun, karpuz kabukları atarak bizi besleyip üreten sayın İstanbul halkına delâletinizle teşekkürlerimizi arzetmek istiyoruz!..

Hasta — Doktor, baksanız a, dilim bembeyaz. Aç karnına da böyle, tok karnına da. Nedir bunun sebebi, çaresi, tedavisi...

Doktor (Dil'ni çıkararak) — Benimki de öyle. Ne yaptımsa fay da etmedi. Siz bir ilâç biliyorsanız, bana söyleyiniz.

Hasta — Bir de doktor, ellerimin parmakları ağrıyor. Dokununca da çıt çtı ediyor. Nedir bu?

Doktor (Kendi ellerini çıtlatarak) — Benimkiler de öyle. Bilhassa sabahları ağrı çoğalır, değil mi? On senedir çekiyorum.

Hasta — Aman doktor, en fenası, karnımdaki gazlar. Ne yesem dokunuyor: Pilâv, yoğurt, fasulye, patlıcan, kavun, börek, her şey..

Doktor — Sizinki bir şey değil. Ben yemek yemediğim zaman da midem ve barsaklarım gaz yapıyor. Çok çekiyorum, zor şeydir.

Hasta — Tansiyonum da yüksek: on sekiz.

Doktor — Benimki yirmi bir. O kadar uğraştım, yirmiye bile indiremedim. İdare edip gidiyoruz.

Hasta — Böbreğimde de kum var, doktor.

Doktor — Benim böbreğimde taş var. Hem de dört tane. Bir türlü düşmüyor.

Hasta — Benim de safra kesem de taş var galiba...

Doktor — Bir şey değil. Bende safra kesesi bile yok. Aldırttım.. En kestirmesi bu. İyi bir operatöre gidip safra kesenizi aldırınız. Operatör hem safra kesenizi, hem de para kesenizi alır, tertemiz çıkarsınız.

Hasta — Peki doktor, ya kalbime ve sol koluma giren sancılara ne dersiniz? Merdiven çıkamıyorum, hemen ağrı yapışıyor.

Doktor — Halinize şükredin, ben merdiveni inerken de kalbime ağrı saplanıyor.

Hasta — Bir de gözlerimin önünde sinekler uçuşuyor.

Doktor — Sinekse bir şey değil. Benim gözlerimin önünde eşek arıları dans ediyor.

Hasta — Zeytin yaprağı benim tansiyonuma iyi geldi. İki üç derece de düşürdü.

Doktor — Sahi mi? Zeytin yaprağı mı dediniz?

Hasta — Evet. Zeytin yaprağını kaynatıyorum, günde iki fincan içiyorum.

Doktor — İki fincan!

Hasta — Üç fincan da içebilirsiniz. Zararı yok, faydası var.

Doktor (Kaydeder) — Dur, şunu bir tecrübe edeyim.

Hasta — Her gün, yemeklerden sonra, iki saat kadar uzanmak da kalb ağrılarıma iyi geliyor.

Doktor (Kaydeder) — Bu da bir fikir. Bunu da bir tecrübe edeyim.

Hasta — Karnımdaki gazlar için de mide çukuruna basmak iyi geliyor.

Doktor — Ya!.. Onu nasıl yapıyorsunuz?

Hasta (Doktorun karnını açar, mide çukuruna kuvvetle basınca doktor geğirir) — İşte böyle.

Doktor — Güzel. Oh... Sahi ferahladım.

Hasta (Kalkarak) — Müsaadenizle, ben gideyim. Borcum ne kadar?

Doktor — Ne münasebet! Ben size vizite vereceğim (Cüzdanını çıkarır). Buyurun, şimdilik on beş lira takdim edeyim.

Hasta — Teşekkür ederim. Bana yine ihtiyacınız olursa telefon edersiniz.

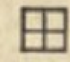
Doktor (Memnun) — Tabiî, tabiî...

İnşallah!..

Kızıl diktatör Stalin, korkunç bir kudreti elinde toplıyarak büyüye büyüye insanlıktan çıktı. Eski devirlerin diktatörleri gibi mabutlaştı, demiyeceğim. Çünkü komünistlerin dinle başı hoş değildir. Başka bir şey oldu: Meselâ, kuyruklu yıldız gibi bir şey! Demirperde arkasında ayrıca bir esrar perdesine sarılı Stalini düşünürken hep böyle bir kuyruklu yıldız hatırıma geliyor. Meşrutiyetin ilk yıllarında bir (Halley) kuyruklu yıldızından bahsedilmişti. Kuyruğu bilmem ne kadar kilometre imiş. Dünyanın üzerine yürüyormuş. Bize çarpacak, kıyamet kopacakmış! Hatırımda kaldığına göre, bu kuyruklu yıldızın bizim mahrekimizden geçeceği geceyi bir çokları merakla korkuyla beklemişlerdi. Hattâ bu korkuyla aklını kaaçıranlar, malını mülkünü dağıtanlar bile olmuştu. Üstümüzden ırak olsun, korkusuzca geçip gitti. Stalin, bana şimdi bunu hatırlatıyor.

Meğer, bu hissimde ben yalnız değilmişim! Gazetede Anadolu Ajansının bir haberini okudum: Stalin, Moskovada hava meydanında yapılan bir törende hazır bulunmuş. Bu haberi veren gazete, şu başlığı koymuş: (Stalin göründü!) diyor. Bu tâbir, bir törene gelen devlet adamları için kullanılmaz. Bir tehlike hakkında kullanılan tâbirlerdendir. Ormanda bir canavar göründü, Denizde bir mayn göründü. Havada bir uçan daire göründü, gibi!

Mademki görünüşü herkesi bukadar ürkütüyor, korkutuyor, bir daha görünmez olur inşallah!

İntihar!..

Bir zamanlar ne iyi idi! Gazeteler intihar vak'alarını yazmıyordu. Sonra bu yasak kalktı. Gazeteler yazmaya başladı. Aman Allahım, biz meğer ne çok intihar ediyormuşuz! Gün geçmiyor ki, bir intihar havadisi gazetede çıkmasın! Kimi kendini asarak, kimi süblime yahut tentürdiyot içerek, kimi üst kattan sokağa atlıyarak, kimi kafasına kurşun sıkarak, kimi kalbine bıçak saplıyarak, hattâ kendini evin sarnıcına atanlar, üzerine gaz döküp yakanlar bile var. Fakat şu son vak'a intiharın ciddiyetini kaçırdı. Okumuşsunuzdur: Yedi sekiz yaşlarında bir yavrucuk ağaçta bebeğile oynuyormuş. Gazetelerdeki intihar vak'alarını mı duymuş, yoksa bebeği ne mi kızmış? Her ne ise, onu boynundan bir iple ağaca asmış, sonra da ipi boynuna takıp kendini asmış!

Bundan sonra bir âşık, palavradan bile olsa sevgilisine:

— Beni terkedersen intihar ederim!.

Diyemez. Derse karşısındaki:

— Sen beni bebek mi sanıyorsun?

Diyebilir. Çünkü, her şey gibi, intiharı da o kadar suiistimal ettik ki, artık çocuk oyuncağı oldu!

406

I*S*T*A*N*B*U*L *N*O*T*L*A*R*I

Münasebetsiz Mehmet Efendi!

Yiğit lâkabiyle anılır ya... Bana da Münasebetsiz Mehmet diyorlar. Doğrusu neden böyle dediklerine akıl sır erdiremedim. Her adı Mehmet olan elbette münasebetsiz değildir. Hattâ büyük ceddimiz Fatih hazretlerinin de adı Mehmettir. Binaenaleyh ismimin bu işte bir suçu yok. Ama düşünüyorum, taşınıyorum, bir türlü sebebini bulamıyorum. Ömrümde kadın kaçırmadım, şoförlük edip arabamı kaçakçılara kiralamadım. Bir resmî makam işgal edip ortalık gül gülistan diye demeç vermedim. Herkes suyun lâfiyle geçinirken evime şarıl şarıl su akıtmadım. Rüşvet alanları asacağım, keseceğim deyip kendim yanceplerimi tıkabasa doldurmuş da değilim. Eeeey?

Hulâsa bu lâkabın sır ve hikmetini anlıyamadım gitti. Acaba doğru ve tok sözlülüğüm mü? diye düşünüyorum şimdi de.

Çünkü, vaktiyle bir kere başıma bu yüzden tuhaf bir hâdise gelmişti. Zamanın ricalinden emekli general M. S. i bilmem ne bakanı yapacaklardı da, bizim yakın tanıdıklardan Sermedi müsteşarlığa alacağı rivayeti çıkmıştı. Sermet o herifi hiç sevmezdi. Ana avrat sövmediği kalmıştı. Talih bu ya, günün birinde Sermet, ben ve emekli general, Taksim gazinosunda buluşmuştuk. Söz iş hayatından açıldı. General, Sermede pek iltifat ediyordu. Müstakbel bakanlığında mühimce bir vazife verilirse kabul edip etmiyeceğini sordu. Ben, tabiî arkadaşımın namusunu kurtarmak, onu müşkil vaziyette bırakmamak için söze karıştım:

— Edemez paşam, dedim, sevmediği adamlarla çalışamaz...

General, anlamamazlıktan geldi:

— Ama bakanlığın personelini Sermet Bey tanımaz ki...

— Zati âlinizi tanıyor ya paşam? dediydim. İkisi de suspus oldular. Sonra, tuhaf tesadüf, bir daha ne paşayı gördüm, ne de Sermedi. Üçüncü bir ahbap beni Sermetten sormuş. Nankör herif:

— Hangi Mehmet ?Şu bizim münasebetsizi mi soruyorsun? demiş. Terbiyesiz, ne olacak işte...

Maamafih, bazan kendimi tutamayıp pot da kırdığım olmuyor değil hani. Çok yakından tanıdığım bir genç kızı, günün birinde yakışıklı bir delikanlıyla beraber yemekte gördüm. Hemen kalkıp masalarına gittim. Kız, delikanlıyı bana takdim etmek zorunda kaldı:

— Pamuk kralının oğlu Necmi Sertyürek...

— Teşerrüf ettim bayım.

Kız devam etti:

— Nişanlım...

Şakacı kızdır ha... Ben de onun huyunu bildiğim için, işi alaya aldım:

— Kaçıncısı? ha? söyle bakayım, yeni mi?

— Aaaa... O nasıl lâkırdı Mehmet ağabey?

— Uzun etme kâfir, artık seninle nişanlanacak adam kaldı mı ya?

Oğlan hayretle evvelâ bir bana baktı, sonra kıza. Neden sonra da tek kelime söylemeden bizi masada bıraktı ve kalkıp gitti.

— Kız, dedim, yoksa sahiden nişanlın mıydı? Öyle söylesene ayol...

Ama, kızda dediklerimi duyacak hal kalmamıştı. Meğer nişanalı daha bir hafta bile olmamışmış. Bilir miyim ben? O zamandanberi kızlarla şakalaşmağa tövbeliyim.

Haydi o gün sahiden münasebetsizlik ettim diyelim. Ama, şimdi anlatacağım hâdisede en küçük suçum yok: Kabahat başkalarının...

Bir toplantıya davet edilmiştik. Beni neye davet ettiklerini gayet iyi bilirim. Söyletip söyletip gülmek için çağırırlar. Çünkü gayet hoş konuşurmuşum ben... Eh, gittim... Salon gayet kalabalıktı. Bunun üzerine bana hoş geldin diyerek karşılayan ev sahibini tebrikten kendimi alamadım:

— Bu ne kalabalık yahu? Senin bukadar ahbabı, eşi dostu çok bir insan olacağın aklımdan bile geçmezdi. Amma da paraya kıymışsın ha... Kâfir, canın da beraber gitmiştir...

Ev sahibi yutkundu. Misafirlerden yakında olanlar kahkahayla, uzaktakiler de daha nezaketle güldüler. Derhal havayı ısıtmıştım. Muhitimde derin bir sempati yarattığımı görmek beni sevindirdi. Çenemi açtım:

— Vaaay... bizim kör Şerif de buradaymış. Nasıl, bu şatafatlı daveti iki gözünle görmediğine kimbilir ne üzülmüşsündür Şerifçiğim? Siz, Hayri Bey, o müstebit karınız nasıl oldu da sizi Rıza gibi şüpheli bir çapkının tertib ettiği ziyafete gönderdi? Yoksa karınız da mı burada? Ya?... Demek öyle!... Vah vah.. Desenize burada da kendilerinden kurtulamadınız! Kızınız yok mu? Arkadaşına mı gitti? Hangi arkadaşına, bıyıklısına mı? Aman Yarabbi! Neler görüyor gözlerim. Ne felâket, ne felâket... İsmet hanımefendi de buradalarmış... Yahu Rıza, sen eni konu işi ilerletmişsin. Doğru söyle, bu akşam kumar mı oynanacak, yoksa oturak âlemi mi var... Ne kadar tanınmış güzel varsa salonu süslemek tenezzülünde bulunuyorlar...

Böylece, dört tarafa iltifatlar savurarak davetlileri neşeden kırıp geçirdiğim halde, nasıl olduğunu bilmeden kendimi sokak kapısının dışında buldum. Zaten Rıza ötedenberi benim sosyetede gördüğüm alâkayı kıskanır, çekemez. Veda etmeme bile meydan bırakmadan koluma girip:

— Buraya içmeden gelmeni şart koşmuştum. Seni derhal evine götürüp istirahatini temin etmek vazifemdir! diye kapının önüne bıraktı. Tabii ne ben sarhoştum, ne de o beni eve getirdi.

Bir gün de, zengin tanıdıklardan biri, yanına işlerini idare edecek, ticaretten anlar birini alacaktı. Bana bir mektupla müracaat etti. Kırk yılda bir, bir hayat kurtarmak, hem de dostuma faydalı olmak için, eski dahiliye nâzırlarından birinin oğluyken sonra ticaret hayatında hayli görmüş geçirmiş, lâkin hileli iflâstan mahkûm olmuş bir kurdu adamakıllı methettim. Dedim ki:

«Aziz kardeşim (aslına bakarsanız bukadar teklifsiz değildik. Ama, iş icabı, insan bazan samimiyeti artırmakla tavsiye edeceği kimseye iyilik etmiş oluyor), sana bu iş için Asım Temizer'i tavsiye ederim. Kendisi ciddden ticaret hayatının bütün girdisini, çıktısını bilir. Zaten ticaret demek bire aldığını bine devretmek demektir. Sana bahsettiğim Âsım Temizer bu hususta misli menendi bulunmaz bir kabiliyet, âdeta bir dehâdır. Gerçi hileli iflâstan mahkûm oldu ama, bu, kendi hatasından değil, maliye müfettişlerinin vakitsiz teftişlerinden ileri gelmişti. Yoksa adam atlatmakta üstüne kimseyi bulamazsın. Sahte fatura tanziminde de eşsizdir. Bana kendi söylemişti, çift defter usulünü o icad etmiş ve bir senede yüz seksen bin liralık koskoca bir apartıman almıştır. Tabii, sonradan icra marifetiyle satıldı. Lâkin Âsım, yılmadı. Çünkü ticaret hayatı için ilk şart olan sebat, onda bol bol var. Bir müşteriye tebelleş olmıya görsün. İllâllah dedirtinceye kadar uğraşır. Kolileri yola çıkarmayıp postadan ve sigortadan tazminat almasını gayet iyi bilir. Balyaların üstüne yemin malı döşeyip altına çerçöp doldurtmakta yektâdır. Hulâsa, senin istediğinden âlâ bir iş adamıdır. Yalnız patronuna kazık atmaz. O haltı topu topu bir defa yedi, cezasını da gördü...)

Bu aralık Asımcığa bir öksürük ârız oldu ve hafif bir baygınlık geçirdi... Zengin zat bir bahane bulup odadan çıktı ve o gün bu gündür, ismimin başına «Münasebetsiz» kelimesi atsineği gibi yapıştı: Münasebetsiz Mehmet aşağı, Münasebetsiz Mehmet yukarı... kurtulamadık gitti...

— *İstanbul Muhabiri* —

Zamane çiçeklerinden

Çapkın bir kız... Kaşla göz arasında annesile babasının yanından ayrılıp Ada vapurunun güvertesindeki kalabalığa karıştı.

Tüccardan Bay Varon:

— İşte, dedi, bu da bir çiçek..

Dr. A. M. tasdik etti:

— Evet.. Anasına, babasına pay vermiş!

★

Herdem tazeler

İki kız arasında:

— Ben karar verdim: Yirmi beş yaşına girmeden kocaya varmıyacağım...

— Ben de karar verdim: Kocaya varmadan yirmi beş yaşına girmiyeceğim!

Bir kuyu dâvası!

Dâva, iki bahçe arasındaki kuyuya dairdi. Bahçelerin sahipleri ikisi de kuyunun kendilerine ait olduğunu iddia etmekte idi. Hâkim, bu müşterek kuyunun hangi tarafa ait olduğunu tayin için şahitleri dinledikten, tasarruf senetlerini muayene ettikten sonra, bir şey anlamıyarak, dâvacıların aralarını bulmak istedi. Kuyuyu müştereken kullanmalarını tavsiye etti.

Fakat, her iki dâvacı inat ediyorlardı:

— Olmaz, efendim, olamaz!...

Hâkim nihayet suyu niçin kullandıklarını anlayıp ona göre bir hüküm vermek için sordu:

— Siz necisiniz?.

— Sütçüyüz efendim.

— İkiniz de mi?

— Evet, ikimiz de!..

207

Peki Canım...

Ahmet bey, burun delikleri hiddetle açılıp kapanarak dolaşıyordu.

Avucundaki buruşuk mektubu, bilmem kaçıncı defa olarak bir daha okudu:

(Beyefendi,

Refikanız hanımefendiyi, bugün öğle vapurunun güvertesinde, ismini bilmediğim bir gencin kolları arasında gördüm.

Benim sözüme inanmazsanız, başınıza gelen bu çatallı felâketin doğru olup olmadığını, o esnada güvertede bulunan tüccardan Mehmet, doktor Cevdet, muallim İbrahim, banka memurlarından Rüştü, Mahmut Çorbacı beylere de sorabilirsiniz!)

Ahmet bey, hıncını kâğıttan almak ister gibi, mektubu, tırnaklariyle biraz daha didikledi.

Bu kadar kişinin şahadet ettiği bir hâdise, elbet yalan olamazdı.

Demek, karısı olacak nankörün gözü bu kadar dönmüştü ha?...

Demek, o Üsküdardaki fakir kulübeden alıp Büyükadadaki beyaz köşke getirdiği bu sonradan görme mahlûk!..

Zaten kaç vakittir halinde bir başkalık vardı. O kaşlarını sinema artistleri gibi yolmalar, o saçlarını türlü türlü sularla boyamalar...

Hele sokaktaki yürüyüşü...

Ahmet bey, dişlerinin arasından fena bir küfür savurmak üzere iken birden yazıhanenin kapısı açılmaz mı?

— Ahmet!..

Ahmet bey, iki çatık kaş altından deli gözlerle karısının yüzüne baktı.

Kadın, kocasının halindeki korkunçluğun farkında bile değildi. Sevilen insanların sesindeki şimarıklıkla nazlı nazlı yalvardı:

— Aman kocacığım, bu akşam Adaya dönmiyelim.. Lodos öyle müthiş, öyle müthiş ki... Gelirken her adım başında bir yolcunun kucağına düştüm!..

Ahmet bey gözlerindeki fena şüpheyi silerek bir an karısının yüzüne baktı: Ne temiz, ne masum, ne günahsız bir çehreydi bu!..

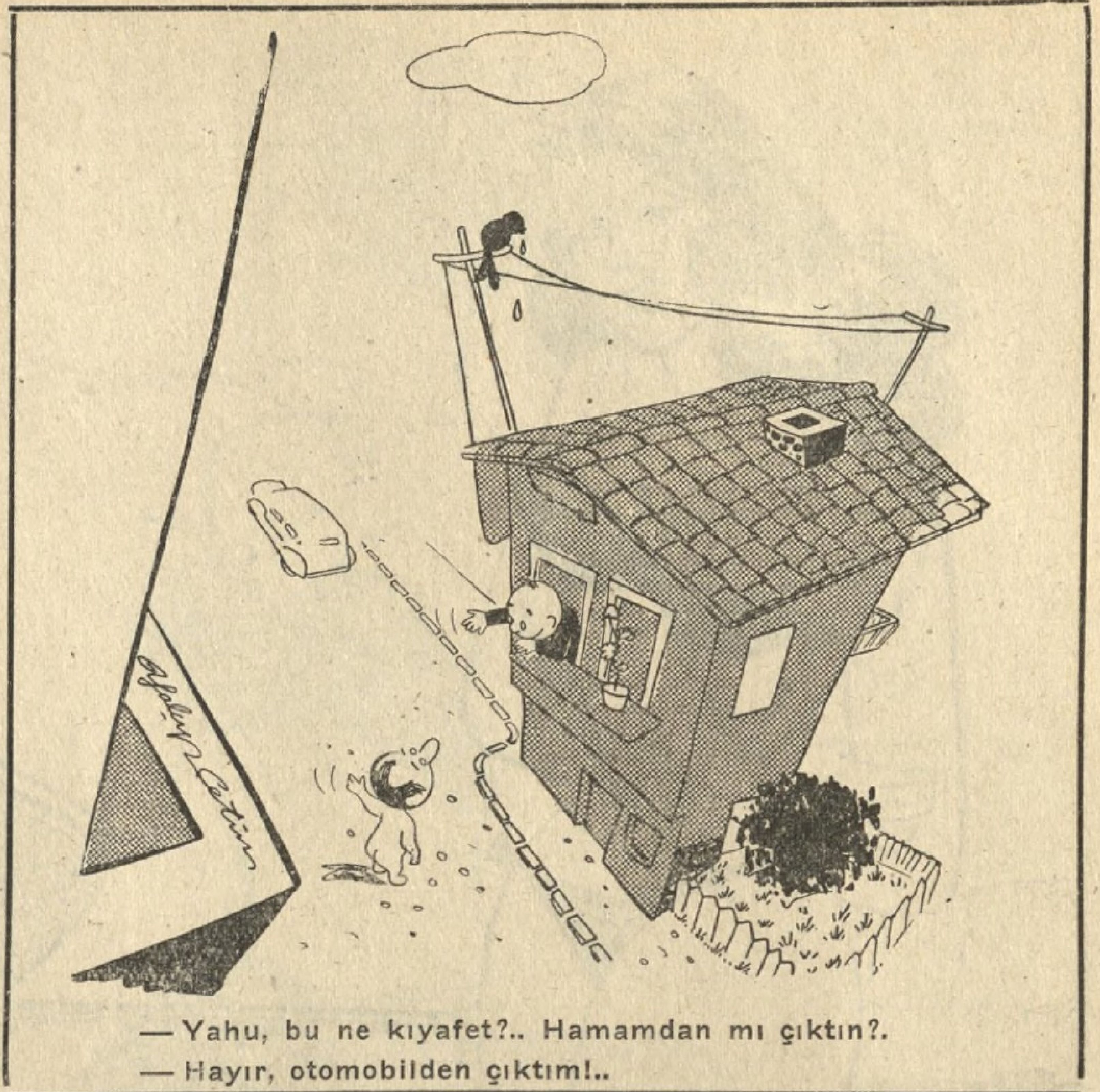
Elindeki mektubu sepete atarak onu kollarının arasına çekti:

— Peki yavrucuğum, peki canım, peki meleğim!...

Çimdik

— Bu pahalı kumaşı nereden aldın şekerim?..
— Tenzilâtlı satış yapan bir mağazadan!...

— Yahu, bu ne kıyafet?.. Hamamdan mı çıktın?.
— Hayır, otomobilden çıktım!..

Kaptanın Feraseti

Vaktile Pandeli kaptan namında bir Rum, İzmir limanı kılavuzluğuna tayin edilmişti. Fakat zavallı, herkese şöyle bilirim, böyle yaparım, demesine rağmen denizcilikte ve bilhassa İzmirin girintili, çıkıntılı sahillerinde acemi idi.

Bir gün, büyük bir Felemenk yük vapuru geliverdi. Bermutat motorbotla Pandeli kaptan denize açıldı ve Felemenk vapuruna binerek onu körfeze sokmak üzere idareye başladı.

Felemenkli kaptan yolda Pandeli kaptanla konuşmağa başlamıştı:

— Kaç senedir kılavuzluk ediyorsunuz?

— Otuz senedenberi!

— Sığ yerleri, deniz içindeki bütün kayaları tabii bilirsiniz..

— Elbette, bilirim!..

Fakat tam bu esnada vapurun altında müthiş bir sarsıntı hissedildi. Koca gemi, bir tarafa yatmış, su alıyordu. Pandeli kaptan konuşmasını ancak bir öksürükle kestikten sonra, baş parmağile vapurun altını göstererek devam etti:

— Meselâ, burada bir kaya vardır!

— Ulus matbaasının çatısı tutuşmuş..
— Gördün mü ateşli muhalefetin sonunu!..

Ayaktaki — Ayol, herkes sana bakıyor, bu evvel zaman mayosunu giymekten utanmıyor musun?..

YAZISIZ HİKÂYE!.

AY!

Adil Hoşgör, çok sevdiği karısı Lemandan bir kız çocuğu dünyaya gelince, bu aşk mahsulü yavrucuğa güzel, fakat hiç kullanılmamış sade Türkçe bir isim aramaya başladılar.

Bu hususta günlerce, hattâ haftalarca düşündüler. Hısım akrabaya, eşe, dosta bile danıştılar.. Kimi «Meral» dedi Kimi «İnal», kimi «Korkut», kimi «Boztekir»... Fakat onlar, karı koca bu isimlerin hiç birini beğenmediler.

Bir gün aile meclisinde yine bu isim meselesi açılmıştı, orada bulunanlardan biri dedi ki:

— Adil bey! «Ay» koysanız nasıl olur?

Bunu, bu «Ay» ismini Adil de, Leman da çok beğendiler ve kızlarının hemen o dakikada adını «Ay» koydular.

★

Aradan iki buçuk sene geçmiş, Ay büyümüş, artık, kendi ismini ana, baba demesini öğrenmiş, çağırdıkları zaman koşmaya başlamıştı.

Fakat Adil ile Lemanın aralarındaki eski muhabbet kalmamış, o tatlı sevginin yerine hafif bir soğukluk çökmüş ve Lemanın daima aşk istiyen gönlü genç bir bahriyeliye takılmıştı. Artık Adil evde olmadığı günler bazan bu genç gelir, Lemanla saatlerce baş başa verip muhabet eder ve bunlar bahçe üstündeki odada sevişirken, minimini Ay da önüne konulan oyuncaklarla oynardı.

Bir gün, yine Lemanla beraber bahçe üstündeki odada sevişirlerken genç âşık ne yaptı kim bilir ki, Leman birdenbire boş bulunarak:

— Ay!... Ay!...

Diye bağırıverdi. Yanıbaşlarındaki odada bebeklerile meşgul olan küçük Ay, hemen oyuncaklarını bir tarafa attı, öteki odaya koştu, ve kapıyı açıp:

— Ne o, anneciğim?..

Diye içeriye giriverdi.

Tuhaf değil mi? Çocuk içeri girince Leman telâşlı bir çığlık daha attı:

— Ay, ay, ay, ay!...

Hastabakıcı — Rica ederim çabuk giyininiz bayan... Doktor bey ayılır da yine sizi böyle görürse, korkarım tekrar bayılır!...

PİYANGO!..

Yeni açılan çocuk mağazası, küçük müşterileri için bir piyango tertip etmiş ve hediye olarak, güzel, şık bir bebek koymuştu.. İki aydanberi, babasından aldığı gündelikleri, hep bu piyangoya veren Nuri, hâlâ muradına erememiş, artık geceleri rüyasına bile giren o süslü bebeği kazanamamıştı!

Bir gün, yirmi altı yaşlarında bulunan teyzezadesi Süreyya, ona bir hanım göstererek:

— Nuri, dedi, şu gördüğün bayanda tam senin istediğin gibi bir bebek var. Çekmecesinde saklı. Fakat iyi biliyorum ki, bir an evvel onu başından defetmek istiyor. Git, söyle.. Eminim ki sana verir!..

Nuri, derin bir alâka ile Süreyyanın dediklerini dinledi. İlk önce - henüz kendisi sekiz yaşında miminini bir bebek olmasına rağmen - biraz tereddüt etti. Lâkin bebeği o kadar seviyordu ki, nihayet dayanamadı ve geçen kadının yanına yaklaşarak, ürkek bir sesle:

— Sizde, dedi, bir bebek varmış, çskmecenizin içinde saklıyormuşsunuz.. Ben bebeği çok severim... Onu bana gösterir misiniz?

Ahlâkı, o civarda şüphe uyandıran bu asrî güzel, önce kızdı, fakat sonra çocuğun çehresindeki masum tebessüm hoşuna gitti:

— Mümkün değil yavrum, dedi, onu bana veren bey çekmecenin anahtarını da beraber alıp götürdü!

Küçük Nuri, gözlerini hayretle açıp sordu:

— A... Size onu bir bey mi verdi?. Ben zannettim ki, piyangoda kazandınız!

Genç kadın, çocuğun yanağını okşıyarak cevap verdi:

— Çocuğum, bu da piyango demektir. Malûm ya, piyangolarda dolu ve boş numaralar var.. İşte benimki dolu çıktı!..

Küçük Nuri sevinçle ellerini çırptı:

— Ooh, ne iyi. Ne iyi. Ama, kim bilir o güzel bebeği kazanıncaya kadar kaç yüz defa piyango çekmişsinizdir!. —

Sukuşu

Bir ricacık!

İki kişi konuşuyor:

— Ahmetciğim, dolma kalemini verir misin?

— Buyur canım..

— Bir zarfla bir kâğıt..

— Memnuniyetle...

— Şey... Affedersin ama, bir posta pulun da var mı?

— Baş üstüne.. Al!

— Mükemmel... Şimdi iki gözüm senden ricam: Dün plâjda konuştuğun sarışın kızın adresini lütfeder misin?..

410

HİKÂYE

Mazaltonun Şansı...

Komisyoncu Salamon, makaracı Hayimaçinin kızı Mazaltoya âşık olmuştu.

Fakat Mazalto da, candan yürekten vurulacak bir Mazalto idi. Kıvır kıvır çiğ bakır kırmızısı saçları, koyu çividi mavi gözleri, ateş kırmızısı dudakları ile göz, gönül çelmemesi kabil değildi.

Salamon, öyle vurgun, öyle yangındı ki ateşi tepesinden çıkıyordu. Artık, ne geceleri gece, ne gündüzleri gündüzdü. Yatağa yatıp gözlerini yumdu mu, karşısına Mazaltonun hayali dikiliveriyor, Salamonun heyecandan uykusu kaçıyor ve ahlar, oflarla göğsünü döve döve sabahı ediyordu.

Salamon, Mazalto ile evlenmeyi iyice aklına koymuştu; fakat dırahoma meselesi onu düşündürüyordu.

Her gün, her fırsatta, işlerin durgunluğundan, piyasanın kesatlığından yanmasına yakılmasına rağmen kazancı tıkırında idi. Babasından kalan mirasın, bir habbesine bile elini sürmemişti. Mazaltoyu alır, hiç sıkıntı çekmeden, gül gibi geçinirdi. Lâkin makaracı Hayimaçinin vaziyetini biraz şüpheli görüyordu. Hayimaçi, iki kere iflâs edip bir apartman yaptırmıştı, ama bu apartmanın ipotek edildiği, Hayimaçinin en yakın, en samimî dostları vasıtasiyle, Salamonun kulağına çalınmıştı.

Salamonun, ne bu apartmana, ne de nakit dırahomaya ihtiyacı vardı. Lâkin dırahomasız, züğürt bir kız almayı, haysiyetine, izzeti nefsine yediremiyordu.

Salamon, günlerce düşündü, taşındı; kararsızlık içinde daha fazla bocalamağı muvafık görmedi ve hakikî vaziyeti almak için, doğrudan doğruya Hayimaçi ile konuşup anlaşmayı en kısa ve akla yakın yol buldu.

Hayimaçi, Salamonu, büyük bir nezaketle karşılamıştı. Salonda oturdular; evvelâ işlerden, piyasadan bahsettiler. Fakat ikisinin de, konuşurken, büsbütün başka şeyler düşündükleri, lâkırdıların ağızlarından dökülüşlerinden belli idi.

Salamon, nihayet maksadını açtı; Hayimaçi, soğuk kanlılıkla dinliyordu:

— Bezin Mazaltonun şansi vardir anadin mi? Ben senin babasini da severdim, seni da severim.

Eh, bu, iyi ve hayırlı bir başlangıçtı. Genç komisyoncu, Mazaltonun dırahomasını soracaktı, fakat Hayimaçi, ona vakit bırakmadı, elile susturdu:

— Mazaltoyu istiyorsun, çok iyi... Ama ben da, senin vaziyetini bilmek isterim. Soracaklarima cevap ver, anadin mi?

Salamon, göğsünü gere gere cevap verdi:

— Ne istarsan sor!

Hayimaçi kaşlarını çatmıştı, iki elinin baş parmaklarını yeleğine geçirdi ve başını sallayarak ağır bir sesle sormağa başladı:

— Babandan kalma apartıman duruyor ya?

— Duruyor!

— Mazaltonun şansi var! Galatadaki mağaza?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Eminönündeki dükân?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Balattaki ev?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Kuledibindeki apartiman?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Hasköydeki antrepo?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Kuzguncuktaki yali?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Ortaköydeki arsa?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var! Babandan kredi fonsiyeler kalmıştı?

— Duruyor!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var!

Hayimaçi, nihayet nefes alır gibi durmuştu. Salamon, sorgu sırasının kendisine geldiğine hükmetti, fakat ağzını açarken, Hayimaçi:

— Daha bir şey soracayim, dedi...

Salamon, şaşkın şaşkın bakıyordu, Hayimaçi servetinin bilânçosunu, ondan daha mükemmel yapıp çıkarmıştı. Daha ne soracaktı? Çaresiz boynunu büktü:

— Sorunuz!

Hayimaçi ellerini yeleğinin koltuk altlarından çekmiş, kollarını kavuşturmuştu:

— İhtiyat paran, sermayenden fazla mi?

— Fazla!

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var!

Ve sesini yavaşlatmıştı:

— Evlenmek bir hayat meselesidir anadin mi? Vücutçaz nasinsin?

Salamon, alıklaşmıştı:

— İyiyim!

— Bir hastaliğin, vücutçaz bir illetin, sakatliğin var mi?

— Hayir.. Yok..

— Maşalla, maşalla! Mazaltonun şansi var!

Hayimaçinin sevincinden gözleri parlıyordu. Salamon, ellerini uğuşturarak sordu:

— Ya matmazel Mazaltonun dırahoması ne kadar?

Hayimaçi, gururla yerinden kalkmıştı; Salamonun önünde durdu:

— Mazaltonun şansi var, dedim, buna inanmadin mi?

Salamon, kekledi:

— İnandim...

— E artik ne duşunuyorsun? Mazaltonun bir piyanko bileti var! Bu keşidaya deyılsa, öbür keşidaya çikacak! Öbür keşidada çikmazsa daha öbür keşidaya... Daha öbür keşidada çikmazsa, daha daha öbür keşidaya... Daha daha öbür keşidada da çikmazsa, daha daha daha öbür keşidaya... Şimdidan soz veriyorum: Bu ekramiye Mazaltonun dırahomasidir!.

Şeytan

— Bu ne hal?. Fahrettin Kerimden de mi korkmuyorsun sen?..
— Boş ver... Ben onu yan cebimden çıkarırım!...

ANLAŞMA

Muharrir Vahdet Gültekin anlatıyordu:

— Çok iyi arkadaşımdı. Hattâ kendisiyle, birbirimize ait kusurlarımızı apaçık söylemek hususunda bir de anlaşma yapmıştık..

— Sonra ne oldu?

— Hiç... O zamandanberi konuşmuyoruz!

İmdat!.. İmdat!..

Vapur o gün .enha idi. Güvertenin arka köşesinde başbaşa veren üç arkadaş, ayrı geçmiş senelerin hâtıralarını anlatıyorlardı.

— Sende hikâye çoktur Cemil.

— Sorma.. Hele bir plâj hikâyem var ki.. Hâlâ ürperiyorum.

— Anlat kuzum.

— Anlatayım: Geçen yaz, küçük valizimi aldım, Sirkeciden trene atladım, ver elini Florya. . Cennet gibi yer, kadınlar, kızlar.. Şurada bir kaç gün kalayım dedim.

Gözleri uzaklara daldı, cigarasından bir nefes çekti:

— Kalışımı pek te sebepsiz san mayınız ha..

— Malûm, malûm..

— Efendim, nasıl tarif edeyim; Denizle güneşten yuğrulmuş bir kız: İki damla mavi göz, bir demet altın saç ve.. Kumlarda kızarmış bakır bir vücut!. O da, ailesile beraber bu otelde idi..

Arkadaşları bir kahkaha attılar:

— Hayırlı olsun!

—. Evet, hayırlı oldu: Evvelâ gözle, sonra sözle başladık ahbap lığa.. Anası, babası da kanı sıcak insanlar, onlarla da derhal ahbap olduk. Artık içtiğimiz su ayrı git miyordu..

Tekrar cigarasından uzun bir nefes emdi:

— Bir sabah, yine plâjda kum lara serilmiş yatıyordum. Baktım, o: Kıpkırmızı mayosile geliyor.. Selâmlaştık. Haydi, dedi, de nize.. Omuzlarımı silktim: Ben daha güneşleneceğim..

Gizli bir gülüşle gözleri şeytan şeytan parladı.

Doğrusunu ister misiniz? Bu omuz silkişim pek de sebepsiz değildi: Karşımda vücudu pembeleş miş, simsiyah gözlü, simsiyah saç lı, kelimeler minimini ağzına sığmıyan çapkın bir Rum dilberi yatıyordu. Arasıra, gizli gizli bakışı yor, sonra gülüşüyorduk..

Elini şiddetle denize vurdu:

— Bizim küçük hanım, benim omuz silkişime aldırmamış göründü. Fakat, hiç ses çıkarmayışından, kumları sinirli adımlarla da ğıtarak doğru denize koşuşundan, hiddetle suya atılışından anladım ki, kızmıştı. Aradan ne kadar geçti bilmem, ben, Rum dilberile ahbaplığı adamakıllı ilerletirken, bir çığlıktır koptu:

— İmdat!... İmdat!...

Ok gibi yerimden fırladım. Bizim küçük hanım, sahilden hayli uzakta, sularla boğuşuyor, takatsiz hamlelerle çırpınıyordu. Denizi, nasıl kulaçladığımı tasavvur edemezsiniz...

Tekrar bir cigara yaktı:

— Yetiştim ve kurtardım.. Şim di...

Yeşilli siyahlı emprimeye bürünmüş yılan gibi güzel bir kız, güvertenin arka kapısından içeri girdi:

— Demindenberi seni arıyorum Cemil... Neredesin kuzum?.

Cemil, korku ile yerinden kalkarken fısıldadı:

— Şimdi nişanlıyız..

Sonra, durdu, bir sır verir gibi mırıldandı:

— Yani «İmdat.. İmdat..» diye ben bağırıyorum.. Ama kurtaran yok!..

Devekuşu

— Mükemmel.. Kelimenin tam manasıyle nefis azizim.. Kaça aldın bu çerçeveyi?..

— Baba, eskiden de Ticanî var mıymış?..

Mukabele

Avukat Halûk Eczacıbaşı pek şenlikli bir delikanlıdır. Bir gün, bir ahbabını ziyarete gitti. Gülüp eğlendiler. Veda edeceği sırada ev sahibi bırakmak istemedi:

— Nereye gidiyorsun Halûkçuğum? Ne güzel eğleniyorduk. Sen gelmeden önce öyle fena başım ağrıyordu ki.. Şimdi geçti çok şükür..

Halûk suratını astı:

— Evet, bana geçti!

AKIL

Amcası, sizlere ömür, ölmüştü. Doğan Nadi, yakınlık göstererek sordu:

— Yaşlıydı, değil mî amcan?

— Yetmişindeydi.

— Bari son demine kadar aklı başında mıydı?

Genç, ellerini açtı:

— Bilmem ki? Vasiyetnamesi öbür gün açılacak !

□

İSTİDAT

İ. Galip, izah ediyordu:

— İstatistik tutmuşlar.. İnsanların yüzde doksan dokuzunda rol yapmak istidadı varmış..

— Kalan yüzde birinde yok muymuş?

— Onları karıştırma, onlar tiyat ro artisti!

412

YAT.. DAHA ERKEN!..

Yattıktan kaç saat sonra bilmiyorum, odada, tıkırtılar, mırıltılar duyarak, gözlerimi yarı açtım. Yavaş yavaş hatırlıyorum. Bir arkadaşla geç vakit otele geldik ve yattık. Fakat ne kadar uyuduk?

Arkadaş, kalkmış, odada dolaşıyor.

— Saat kaç?

Elile işaret etti:

— Yat, yat.. Daha erken... Sen, biraz daha uyku çek.

Kafamın ağırlığından, vücudümün kırıklığından anlıyorum ki, daha uykumu almamışım:

— Biraz daha yatarım...

O, yorganı üzerime örtüyor:

— Benim, biraz işim var... Sen, yat! daha erken...

Bir kundura teki yere düşüyor. O, mırıldanıyor:

— Bağlar kopmuş... Daha erken, dükkânlar da açılmamıştır...

Pencereyi açıyor:

— Oda, fena kokmuş.. Biraz havalandırmalı...

Baş ucuma gelip dikiliyor:

— Pencereyi açtım, sabah ayazı fenadır. Açılayım deme, üşürsün. Yat, daha erken! Biraz daha uyku çek...

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor:

— Kemerimi nereye atmışım?

İskemleleri kaldırıyor, koltukları çekiyor:

— Pantalon düşer... Askısız rahat edemem ki...

Çabuk giyinip bir an evvel gitse, uyuyacağım:

— Belki karyolanın altına düşmüştür.

Elile işaret ediyor:

— Sen, benimle meşgul olma.. Uyu.. Daha erken.. Biraz daha uyku çek...

Karyolanın altına bakıyor, masanın örtüsünü kaldırıyor:

— Acaba, sofada düşürmüş olmıyayım?

Kapıyı açıyor, sofaya çıkıyor; bir müddet sofada tıkır tıkır dolaşıyor; tekrar odaya giriyor:

— Nereye gider, nasıl düşer, ne olur?

Yastıkları, çarşafları, yorganları kaldırıyor, elek elek aranıyor:

— İğne olsa, bulunurdu. Tuhaf şey!

Gözlerimi açmadan sesleniyordum:

— Benim kemerimi takıver...

Hemen telâşla işaret ediyor:

— Canım sen keyfine bak... Yat, biraz daha uyku çek...

Bodruma kapatılmış bir kedi gibi etrafını koklıya koklıya dolaşıyor:

— Bugün, işin yok, değil mi? Ona, on bire kadar uyu...

Tekrar kanapeleri çekiyor, iskemleleri yerinden oynatıyor:

— Kim bilir, nereye attım? Çıkacak, bir yerden çıkacak ama, nereden?

Yataktan sesleniyorum:

— Benim kemeri takarsan kıyamet mi kopar?

Kollarını kavuşturarak azarlıyor:

— Sen uyu efendim... Yat, daha erken... Biraz daha uyku çek...

Perdeleri tutup silkeliyor:

— Sinek kâğıdı değil ki, bir yere yapıştı, diyeyim?

Gardrobu kapağını gıcırdata gıcırdata açıyor:

— Ceket giymeli...

Aksırıyor:

— Sabah namazında üşüdüm..

Pencereyi kapatıyor:

— Sen uykuda terler de açılırsan hemen nezleyi kaparsın.

Ceplerini aramağa başlar:

— Senin cigarandan alayım, bende kalmamış... Daha da erken dükkânlar açılmamıştır. Bir cigara yakar ve öksürür:

— Senin cigaralar da pek serttir. Gel gelelim, tiryakilik...

Öksürür:

— Tütüncüler açılmamıştır... Daha erken...

Baş ucumda duruyor:

— Pencereyi kapadım, artık sıkı sıkı örtünme... Fazla terlemek te fenadır, sinirlerin zayıf düşer...

Birden bir çığlık kopardı:

— Hay canına... Kemerim, senin karyolanın ayak ucundan sarkıyor. Ben böyle atmazdım ama! Gece uyku sersemliği ile fırlatıp atmışım demek...

Karyolamın ayak ucunu tutar, sarsar, kemeri çeker:

— Sen, rahatsız olma... Yat, uyu... Hiç kıpırdama...

Kemeri takıyor:

— Bulamayaydım, artık akşama kadar kuruntu ederdim. Ne ise içim ferahlandı. Fakat demindenberi nasıl olup ta gözüme ilişmedi...

Bir cigara daha yakar:

— Senin sigarandan alıyorum... Belki uykum biraz dağılır... Sen, yat ta rahat et... Yoksa bana dönersin...

Öksürüyor:

— Şimdi sen, uyu... Ses sada yok...

Gülmeğe başlıyor:

— Çok erken canım... Daha ayak satıcıları bağırmağa başlamadılar!

Odada dolaşıyor:

— Fakat bu kanunu çıkardıkları çok iyi oldu... İnsan, sabahları, şöyle rahat rahat uyuyor şimdi!

Elile ağzını kapatıyor:

— Ne idi o avaz avaz bağırmalar... Sabah uykusunu haram ediyorlardı.

Masaya yaklaşıyor:

— Bir şey unutmamışa benziyorum... Uyku sersemliğile bu kadarı yine iyi... Sabah uykusunun keyfi de bir şeyde yoktur... Daha çok erken.. Sen, yat.. Biraz daha uyku çek...

Gözlerim biber gibi yanıyor, beynim uğulduyor:

— Sen, daha hazırlanmadın mı kuzum?

Dargın dargın söyleniyor:

— Benimle neye alâkadar oluyorsun? Sen, uyumana bak... Hani erken işim olmasa, ben de senin gibi yan gelir, uyku çekerdim...

Gözlerim, bütün uyku ağırlığına rağmen yavaş yavaş açılıyor:

— Bırakmıyorsun ki!...

Kaşlarını çatıyor:

— Haydi sinirlenme, sinirlenme... sonra uykun kaçar!

Homurdanıyorum:

— Yalnız uykumu değil, bu gidişle aklımı da kaçıracağım!

Gülüyor, elile omuzumu okşuyor:

— Haydi, uyu, uyu... Daha çok erken...

— Almanlar: «Sabahleyin erken kalkan, öğleye kadar ukalâ, öğleden sonra ahmak olur» derler... Doğru değil mi?

Deli gibi yatağımdan fırladım:

— Doğru... Çok doğru... Çok, çok, çooook!..

Yarasa

— Zavallı adamcağız... Daha düne kadar hali, vakti yerindeydi... Fakat dün akşam, nasılsa şeytana uydu...
— Bir kumarhaneye mi girdi?..
— Hayır, bir çalgılı meyhaneye!..

Düşünelim!

Matmazel Perla, bir tüccarın yanında daktilo idi. Bir gün patronuna yalvardı:

— Efendim, biliyorsunuz ki, yaşamak çok yüçleşti... Sizden aldığım parayla yeçinmek için çok zorluk çekiyorum... Benim maaşta biraz zam yapmazsınız?

Patron pek cömert değildi... Omuzlarını kaldırdı:

— Bakalım, dedi, bu gece düşünelim...

Perla, bu cevaptan tatlı tatlı kızarmıştı. Başını önüne eğdi, mahcup bir sesle:

— Peki, dedi, düşünelim... Ama bu gece değil, yarin gece... Anneme yelmeyeceğim diye haber vereyim!

□

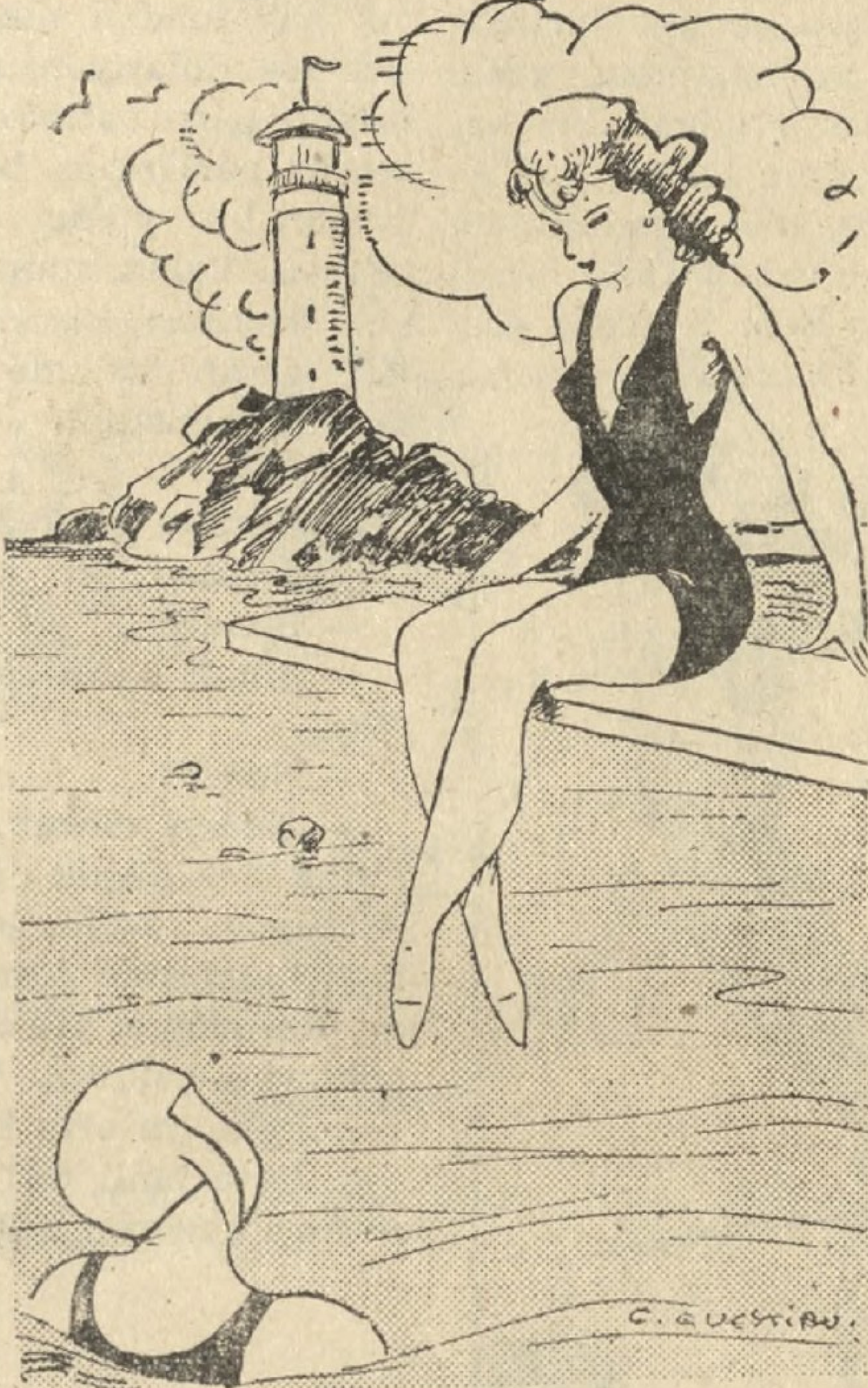
İnanma!

İki arkadaş dertleşiyorlar:

— Yahu, sarı saçlı kadınlar siyah saçlı kadınlardan daha merhametli, daha sakin olurlarmış... Ne dersin?

— İnanma birader... Bizim hanım geçenlerde saçlarının rengini değiştirdi ama, huyu hiç değişmedi!

Dünya Karikatürleri

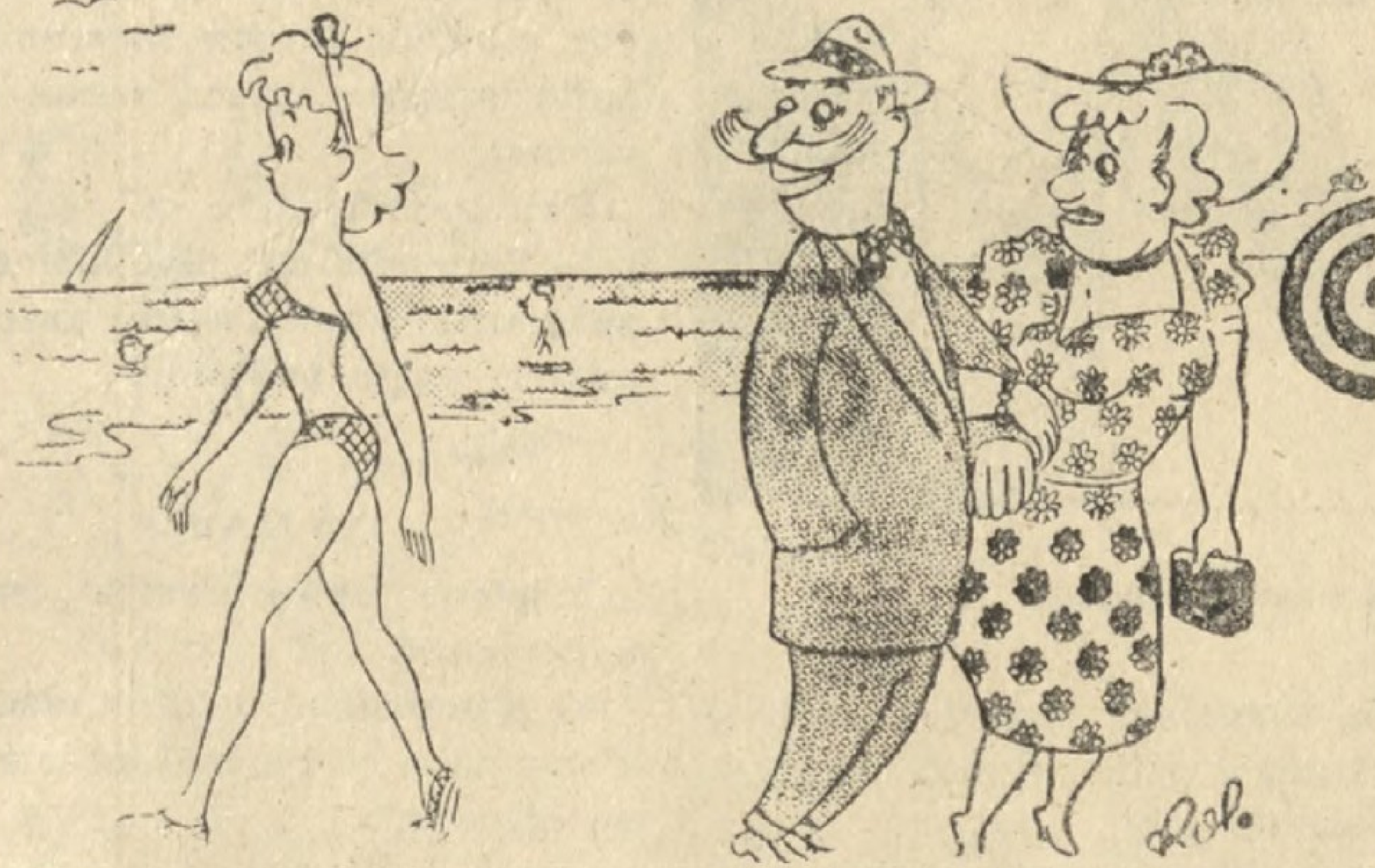
Erkek — Geliniz, ben size denizde yüzmeyi öğreteyim, siz de bana saadet içinde yüzmeyi öğretiniz!..

— Le Hérisson —

Erkek — Sevgilim, ne dersin, bir şey unuttum, bir şeyim eksik gibi geliyor bana?..

— Le Hérisson —

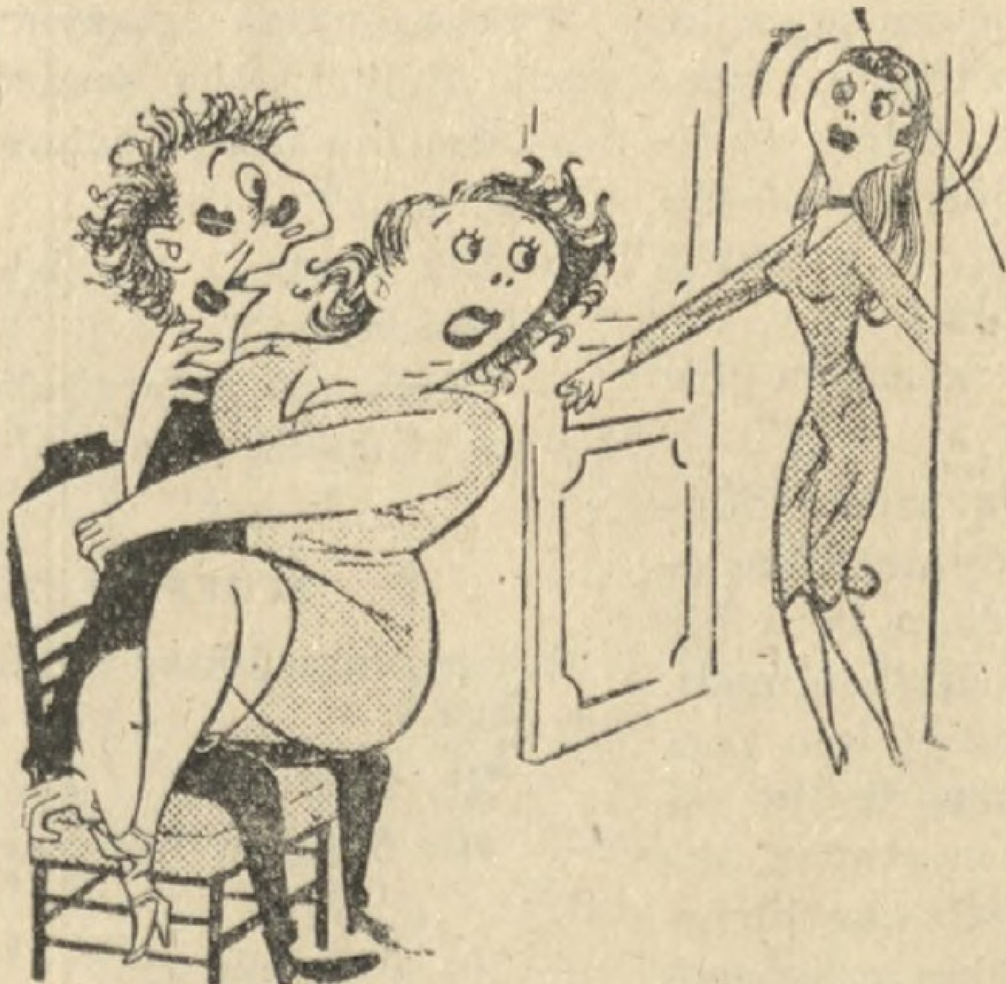
Kadın — Önüne bak, önüne... Doktor sana daima heyecansız, sâkin bir hayat tavsiye etmedi mi?..

— Le Hérisson —

— Ne güzel manzarası var buranın: Herkes bizi doya doya seyredebiliyor!...

— Le Hérisson —

— Bak sevgilim, anneni seninle evlenmemize razı etmek için nasıl çalışıyorum!..

— Le Hérisson —

— Yakında üç kişi olacağız kocacığım..

— Sahi mi canım?.

— Vallahi.. Annem geliyor!..

— İci Paris —

— Mutfakta yine bir şey yanıyor galiba.. İtfaiyeye telefon edeyim bari!...

— Marc' Aurelio —

Bir Pırlantanın Hâtıraları

Sandal bedesteninin loş dehlizlerinden geçerken, gözüm, bir damla güneş pırıltısile kamaştı. Baktım, camekânda tek taşlı bir yüzük. Işıktan yedi rengile yanıp sönüyor. Onda, ilk nazarda bütün derdini dökmek istiyen içi dolgun insanların samimiliği vardı. Sokuldum, konuşmağa başladık...

— Sizi tanıyorum galiba...

Tepeden tırnağa süzdü:

— Olabilir, dedi, ömrüm elden ele dolaşmakla geçti!

— Bana hayatınızı anlatır mısınız?

— Haytım mı?

Baktım, âdeta ışıkları söner gibi olmuştu.

— Hayatımın ilk kısımları sizi alâkadar etmez... Çünkü bu, ana karnında yavaş yavaş teşekkül eden bir çocuğun oluş çağına benzer... Size asıl doğduktan, hattâ İstanbula geldikten sonraki hayatımı anlatayım...

— Lûtfen..

— İlk kısmetim pek çabuk çıktı: Beyoğlundaki kuyumculardan birinin camekânına henüz konmuştum. Siyah peçesi, yüzünü çenesine kadar örten, kumru gibi bir kız önümde durdu. Bana bakarken âdeta yüreğinin çarpışını duyuyordum.. Karşımda ne kadar kaldı, bilmem. O da benim hoşuma gitmişti doğrusu. Onu biraz daha önümde tutabilmek, biraz daha oyalamak, ona biraz daha kendimi beğendirebilmek için ışıklarımın bütün parlaklığiyle yanıp sönüyordum.

Genç kız, kulağının dibinde fısıldanan bir cümle ile birden ürperdi:

— Pek mi beğendiniz küçük hanım?.

Bu, siyah kıvrık bıyıklı, bastonu altın saplı, küstah bakışlı bir paşa oğlu idi.

Onun bu yılışkanlığına öyle kızdım ki, hemen bir çakıl taşı olup camekândan fırlamak, kafasını yarmak istiyordum.

Bir dakika sustuktan sonra, hıçkırır gibi sözüne devam etti:

— Ne çare... Kısmet böyle imiş... Çapkın paşa zade, beni genç kızın parmağına tamağa muvaffak oldu!

Pırlanta, yüzüne bir damla kan çıkmış gibi kızarmıştı!.

— Ondan sonra, kızın parmağında uzun müddet yalnız kalmadım. Güzel sahibim, hangi kuyumcunun camekânına baksa, parmağına yüzük takacak bir hayran buluyordu!. Nihayet öyle bir gün geldi ki, artık hanımımızın iltifatına nöbetleşe nail olabiliyorduk!. Fakat, seneler geçtikçe, yavaş yavaş her şey değişiyordu. Evvelâ, sahibimizin güzelliği, gençliği, sonra memleketin idaresi değişti ve ben günün birinde, hanımımın parmağından çıkıp İstanbula henüz gelmiş bir kadının parmağına takıldım.. Aman Yarabbi, yeni efendimin ne çirkin elleri vardı, tıpkı hindi ayağı gibi... Beni herkese göstermek için ikide birde, lüzumlu lüzumsuz işaretler yapıyor, kızgın zeytin yağında patlıcan kızartır gibi:

— Şuradan geçeyriz... Buradan geleyriz... Selânikteki yalılarımızı, küsklerimizi özleyriz!.

Diye cızır cızır konuşuyordu.

Fakat günün birinde, yeni hanımıma, kocası Yıldız sarayından hissesine düşen daha güzel, daha iri bir kaç taş getirdiği için beni satıverdiler!

Taş, ışıklarını karartan bir ah çekti.

— Ondan sonra taliim dönmeğe, kısmetim sönmeğe başladı.. Üçüncü müşterim beni bir kuyumcudan taksitle almıştı. Borcunu ödeyemediği için mezada çıkardılar, yarı fiyata satıldım. Dördüncü müşterim, ihtiyar bir hanımdı. Günün birinde oğlu, bulunduğum çekmeceye bir anahtar uydurdu, beni aldı, kapalı çarşıya götürdü ve yuvamdan çıkarttırıp yerime bir yalancı taş oturttudu! Artık hayatımdan bıkmıştım. Elden ele dolaşıyordum. Nihayet büyük harp patladı ve taliim tekrar parlamağa başladı. Ömrümün bu yılları anlatmakla bitmez.. Yalnız şunu söyliyeyim ki, hayatım baknottan yatak çarşafı üstünde yatan bir Macar artistinin parmağında geçiyordu!

Birdenbire susuverdi.

Sordum:

— Şimdi?

— Şimdi bana rağbet eden yok..

— Neden?

— Neden olacak, yeni zenginler: Pek küçük diye beni beğenmiyor... Züğürtler ise, modayı, keselerine göre uydurmuşlar: Neredeyse, yüzük diye parmaklarına çakıltaşı takacaklar..

— Peki, ya orta halliler!

— Orta halli mi?. Böyle bir sınıftan haberim yok!

Çimdik

— Bak sevgilim, kalbim nasıl çarpıyor!..

□

Akrabalık

Yolda giderlerken, karşıdan gelen gayet bed suratlı bir adamı arkadaşına gösterdi:

— Neye selâmlamadın yahu? dedi, akrabanmış senin... Hem de yakın..

— O haltı da kim yemiş? Akrabam filân değil, tanımam bile..

— Kendi söylüyor birader..

— Deli, anlaşılan...

— Herhalde... Öyle olmasa seninle akrabalık iddia eder miydi?

□

Sürpriz

Satıcıyla ahbaptı. Adam:

— Demek karınıza mühim bir sürpriz yapacaksınız ha? diye sordu.

— Evet, dedi, müşteri, benden kolye bekliyordu, çorap götüreceğim!

□

Kim acaba?

Hizmetçi içeri girdi:

— Sizinle bir bay görüşmek istiyor, efendim. Meslek hayatındaki başarılarınızın sırrını merak ediyormuş..

Patron, telâşlandı:

— Sormadın mı? diye hizmetçiye çıkıştı, sormadın mı, gazeteci miymiş yoksa polis mi?

□

İYİ MAL

Müşteri, kumaş görmek istedi. Satıcı sordu:

— Hanımefendi için mi olacak? Yoksa daha iyi bir mal mı istersiniz efendim?

□

CİHET MESELESİ

Uykusuzluktan şikâyetçi bir dostu, Halil Lûtfiye soruyordu:

— Sen ne tarafa yatarsan rahat uyursun?

— Sağ tarafa..

— Neden ama?

— Cüzdanımı o taraftaki cebime koyarım da ondan..

□

SEBEP

Hâkim, hırsızlıktan sanık adama sordu:

— Niçin çaldın?

— Söz dinledik reiz bey.. halt ettik...

— Ne sözüymüş o?

— Malın üstünde «fırsatı kaçırmayın» yazıyordu, ortalıkta da hiç kimse yoktu..

DÜNYA Karikatürleri

İdare meclisi reisi — Bütçeyi denkleştirmek için neler yaptığımı görüyorsunuz işte!..

— El' isneyn: Mısır —

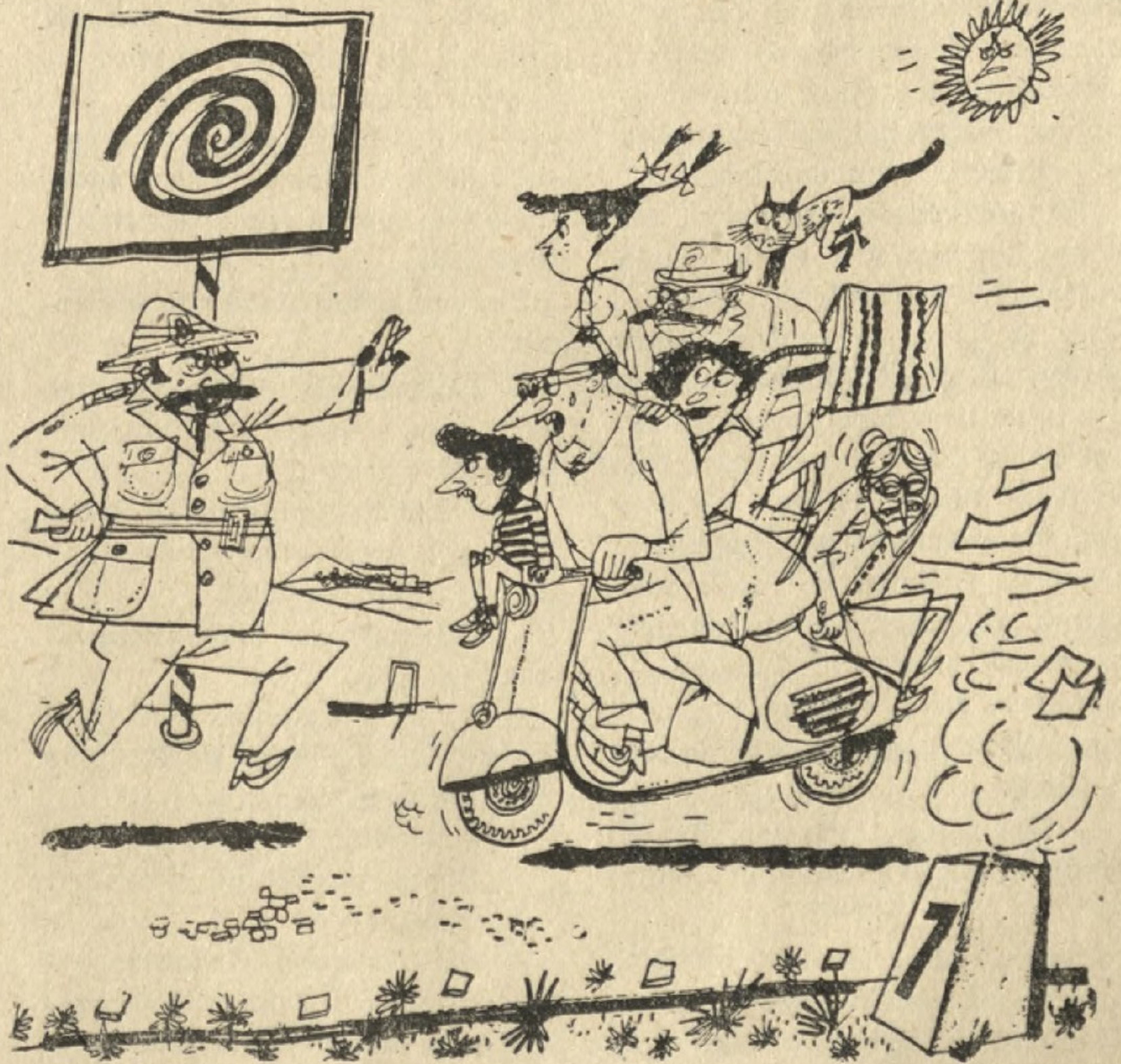
— İmdat.. kızım boğuluyor, çabuk genç, bekâr, yakışıklı bir doktor bulunuz da muayenehanesine götürüp kurtarsın!...

— Marc' Aurelio —

— Zenginlere yine para lâzım galiba: Benden 46843 lira gelir vergisi istiyorlar!..

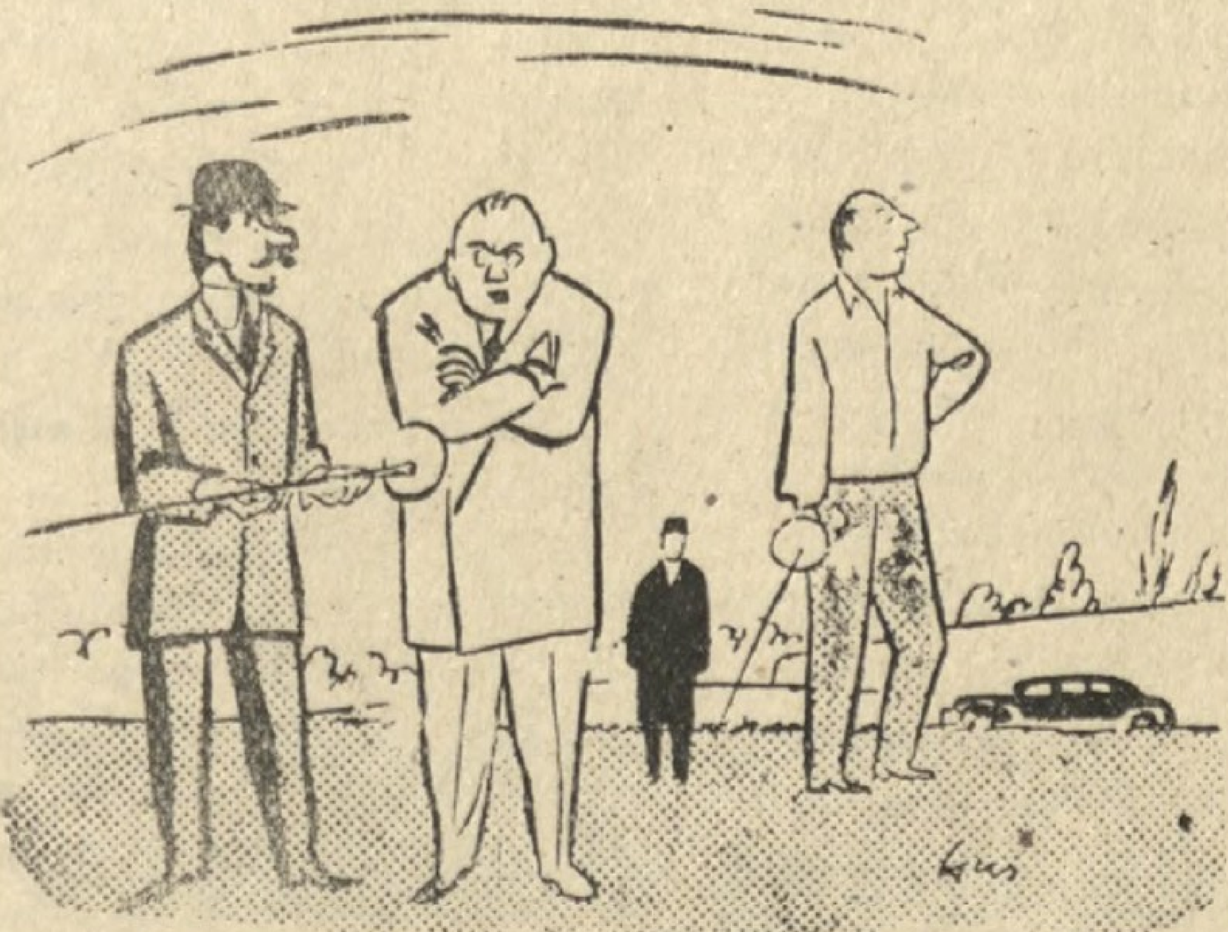
— El' isneyn: Mısır —

Memur — Utanmıyor musunuz be?.. Karı, koca, çocuk, kaynana, hizmetçi, komşu, bir bisiklete binmiş gidiyorsunuz?..

Erkek — Ne yapalım?.. Zorla götürecek değiliz ya?.. Kayınpeder evde kalmak istedi!..

— Marc' Aurelio —

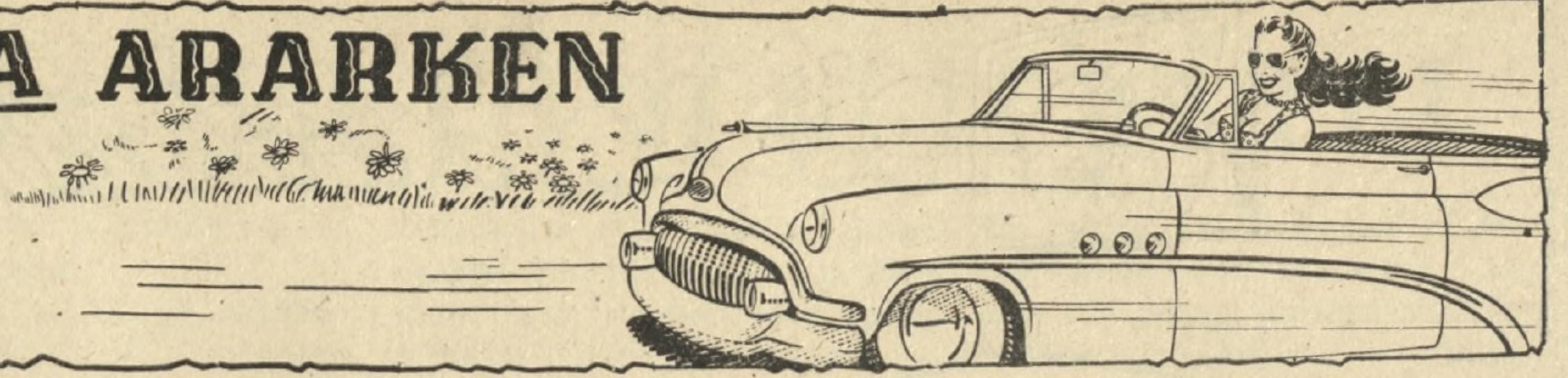

— Hayır, düello etmem.. Ben o adamla dargınım!..

— İci Paris —

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 1

Yirmi iki yaşında bir kızım. Boyum 1.62, kilom 59, Sarıya yakın açık kumral saçlarım var. Gözlerim gri, dalgın iri... Fakat kirpiklerim seyrek ve kısa. Eşin, dostun rivayetine göre, bakışlarım gözelmiş. Ağzım için de öyle söylüyorlar: Kapalı dururken biçimsizmiş ama, konuşurken güzelleşiyormuş. Velhâsıl yüzüm uykuda iken şöyle böyle; hareket halinde iken kazanıyormuş. Omuzlarım dar. Göğsümün yuvarlakları yedi yaşında bir çocuğun yumrukları gibi küçük ve biraz düşük. Vücudum belimden aşağı kendini buluyor. Kalçalarım ve bacaklarım Allah için güzel.

Neyse, bütün bunlar iyi hoş ama, fena bir kusurum var: Çok pasaklıyım. Evin içinde, hangi odada beş dakika kalsam, fırtınada pencereler açılmış gibi, hafif eşya yerinden oynar, birbirine karışır, altüst olur. İkide bir evde anahtar ararlar: Kapının, büfenin, dolapların anahtarları ortada yoktur. Ben bir yere sokuşturmuş ve unutmuşumdur. Bütün ev halkı ayaklanır. Kimi elbiselerin ceplerine, kimi vazoların içine bakar; kimi yüzü koyun yere yatıp piyanonun, divanın, vitrinin altını rarar. Annem şeytanı bağlar, babaannem dua okur, nihayet aranan anahtar banyoda sabunluktaki süngerin altından çıkar.

Bir gün evde kimse yoktu. Babamın gönderdiği aylık erzakı mutfağa ben yerleştirdim. Tuz kutusunun içine toz şekeri, şeker kutusunun için un, kahve kutusunun içine kara biber, sardalya rafına parke cilâsı.. koymuşum. Buz dolabına beyaz iskarpin boyalarını, diş macunlarını, ampulleri tıkmışım. Salonun ve yatak odalarının da altını üstüne getirdikten sonra radyoyu açıp divana uzanmışım. Evi düzeltmek için günlerce uğraşan annem, her zamanki sözlerini tekrarladı:

— Sen sakın evlenme. Kocan kendisini Sarayburnundan denize atar.

İşte bu doğru. Ben evlenemem. Kocam çok zengin değilse, en az iki hizmetçi kullanmazsa, evin işlerini idare edecek bir kâhya kadın bulmazsa, yahut da, en kestirmesi, benimle beraber bir otelde oturmazsa, çıldırır.

Biz ailece zengin değiliz, orta halliyiz. Amcamın kızı fakir bir öğretmenle evlendiydi. Kocası harpte bir iplik işine girdi, müthiş zengin oldu. Şimdi onların Adada ve Suadiyede köşkleri, Taksimde apartımanları, otomobilleri var. Handan İstanbulun en şık kadınlarından biridir. Ben bazan onun elbiselerini giyerim, elmaslarını takarım, otomobilini alırım, zengin koca avına çıkarım. Handanın sayesinde iyi araba kullanmasını da öğrendim, ehliyetim var.

Geçen yaz, yine Handancığımın Pariste diktirdiği bir şantunğu giyip arabasına atladıktan sonra, Suadiyeden İstanbula geldim, Floryaya kadar hep tek başıma gittim, hiç bir zengin erkeğin ağzını sulandırmağa muvaffak olamadan Kabataşa geldim. Araba vapurunda, iki elimi direksiyonun üzerinde çaprazlamış, dalgın, yorgun, bezgin denize bakıyordum.

Arabada bir sarsıntı oldu. Galiba arkamdaki otomobil daha arkadakine yer açmak için hafifçe ilerlerken benimkinin tamponuna biraz dokunmuştu. Aldırmadım.. Handan zaten araba değiştirmek için bahane arıyor. Tamponun ezilmesine memnun olur.

Biraz sonra, penceremin yanında, orta boylu, orta yaşlı, çok şık giyinmiş, iri burunlu ve ince ağızlı bir adam peyda oldu:

— Hanımefendi, dedi, affedersiniz, küçük bir kaza... Fakat tamponunuzu hemen tamir ettirmeğe âmadeyim.

Bir omuzumu kaldırıp indirerek:

— Lüzum yok, dedim, ben tamir görmüş araba kullanmam. Yenisini alacağım.

— Fakat hanımefendi, arabanız çok yeni. Hem buna tamir denmez. Hafif bir nikelâj...

— Lüzum yok, diye tekrarladım.

— O halde arabanızı yeni fiyatına ben satın alayım. Başka türlü hatamı tamir edemem.

— O olabilir.

— Şimdi nereye gidiyorsunuz?

— Suadiyeye.

— Ben de oraya. Gazinoda benimle beraber bir aperitif alır mısınız? Bu meseleyi hallederiz.

Kabul ettim. Gazinoda oturdum. Garson bana listeyi uzattı. Karnım çok acıkmıştı. Deniz de hoşuma gidiyordu. Yemek ısmarladım. Karşımda oturan Tahsin bey de — biraz evvel kendini bana takdim etmişti — yemeğini seçti. Garson gittikten sonra, kısa bir pazarlık, ben Handanın bir sene kullanılmış Mercury spor arabasını 10 bin beş yüz liraya bırakmağa razı oldum. Tahsin beyin çek defteri yanında değilmiş, ertesi gün buluşmağa karar verdik. Bir aralık o yerinden kalktı, gitti. Bir kaç dakika sonra geldi. Daha neşeliydi. Hikâyeler anlatıyordu.

Yemeğin sonuna doğru, masamıza ablamın kocasının arkadaşlarından Şadi yaklaşmıştı. Zevzektir. Beni görünce:

— Vay Neclâ! dedi, burada, sen bizim Tahsinle, başbaşa! Anlıyalım!

Tahsin bey de Şadiyi tanıyormuş. Ona araba hikâyesini anlatınca, bir de baktım, Şadinin ağzı açık kaldı. Kaşları havada, gözleri hayret püskürüyordu. «Eyvah! dedim, şimdi bir pot kıracak!»

İkimizin de yüzüne ayrı ayrı bakarak:

— Neler işitiyorum? dedi, Tahsinin arabası Neclânın arabasına toslamış. Tampon biraz ezilmiş. Neclâ tamir gören araba kullanamazmış, yenisini alacakmış. Tahsin ona 10 bin lira vermeğe razı olmuş.

Bana dönerek devam etti:

— Ayol! dedi, birbirinize madik oynamanın faydası ne? Bu Tahsin, havagazı şirketinde 350 lira aylıklı memurdur. Arabası falan yoktur. Bir yerden eline geçirmiş. Sana 10 bin lira değil, bu yemeklerin parasını bile veremez. Nitekim parayı ben vereyim diye telefonla çağırdı beni.

Sonra Tahsine döndü:

— Bu Neclâ da orta halli bir memur ailesinin kızıdır. Araba, hattâ şu üstündeki elbise bile başkasınındır. Samimî olun birbirinize... Ben bu milyonerler sofrasına davetliyim ama, ziyafet parasını vereceğim, korkmayın, âfiyetle yiyip için!

Benim kahkalarım boşaldı.

Tahsin de gülerek Şadiye:

— Ne haltettin, dedi, bir çuval inciri berbat ettin!

Şadi ikimize de bakıp bakıp:

— Hayret! diyordu, ikisi de bir birlerinin haberi olmadan ayni usule başvurmuşlar. Ben sizin bu gece tatlı rüyalarınıza mâni oldum. Fakat bu rüyadan uyanması zor olacaktı. Şimdi siz, bu fakir fukaralığınızla birbirinize razı mısınız, değil misiniz? Onu söyleyin bakalım!

Ben gülmekten katılıyordum. Ne tesadüf! Ne tesadüf! Birbirimize ayni oyunu oynuyormuşuz... Şadi gelmeseydi ne olacaktı? Fukaralığımız meydana çıkıncıya kadar, Tahsinle ben, birbirimize caka satıp duracaktık.

Onlar da gülüyorlardı. Tahsin:

— Ben tabiî razıyım, dedi.

Şadi bana döndü. Kahkahaların sebep olduğu öksürüğü dindirmek için bir kaç yudum su içtikten sonra dedim ki:

— Ben eğlence aramıyorum, koca arıyorum. Bana hamam değil, ev lâzım.

Şadi birdenbire anlamadı ve sordu:

— Ne hamamı?

— İki çıplak bir hamamda yaraşır!.

Tahsin bağırdı:

— Doğru, doğru... Vallahi doğru... Benim niyetim evlenmek değil, sözün doğrusu, çapkınlıktı.. Dışarıda bekliyen araba Alâettinin. Hattâ üstümdeki elbise, gömlek, kravat, hepsi onun.. Biz onunla tâ ilkmektepten arkadaşız. Bir sırada oturduk. Kardeş gibi sevişiriz. Sonra o zengin oldu, ben böyle kaldım. Eh, işte, haftada bir defa bana bu iyiliği yapıyor, kadın avına çıkıyorum. Şimdi bir şey daha itiraf edeyim, ben Neclâ hanımın arabasına mahsustan hafifçe dokundum. Konuşmak için bahane olsun diye. Ne tesadüf yahu! İki numaracı birbirine rastlıyor. Hem de tıpatıp ayni numara. Lâf aramızda, tabiî Neclâ hanımın yalnız servetine değil, kendisine de bayıldım. Benimle evlense cennet canıma minnet. Razı mıyım da söz mü? Elbette... Fakat o razı olmaz, biliyorum. Hamam değil, ev açmak istiyor.

Tahsin konuşurken çok sevimliydi. Sordum ona:

— O arkadaşınız Alâettin nerede, ne iş yapar?

— Ha!.. Öyle ya... Tamam... Altındaki arabanın, üstümdeki elbisenin sahibi dururken benimle boş yere ne diye çene yoracaksınız! Fakat Neclâ hanım, maalesef... Alâettin evli. İki de çocuğu var. Size bayılır ama evlenmez.

— Vah vah... dedim.

Tahsin içi gülen gözlerile yüzüme baktıktan sonra:

(Devam edecek)

Akbaba Yayınları

İstediğiniz en özlü, en zarif, en güzel kitapları size :

AKBABA

YAYINEVİ

VERECEKTİR

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

ANADOLU

Anomin Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:

İmtiyaz—İstanbul

Necmi Rıza Mağazası

Yaz için büyük tenzilâtlı satışına başlamıştır. İstifade ediniz

Düz ve Emprime Fransız Şantunğları... Yeni Desen Amerikan poplinleri... Fransız ketenleri... Zengin çeşitler.

Elhamra Pasajı yanında

Yakında **Akbaba** yayınları

Rüyam Kotrası!